ลีลารัก

ฉบับที่ 43

เลขล็อค แรงสุดๆ

งวดประจำวันที่
1 ธันวาคม 2563
16 ธันวาคม 2563

นิยายสุดเร่าร้อน!

ความเถื่อนในจิตใจมีอยู่ในตัว..
จะแสดงออกหรือไม่ อยู่ที่การ
ควบคุมอารมณ์ของแต่ละคน..
ถ้าทนจนถึงที่สุด แล้วอดไม่ไหว
ก็ระเบิดมันออกมาให้สาแก่ใจ..

แรงสวาทคนเถื่อน

80.

เลขเด็ด อาจารย์มงคลชัย

งวดประจำวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ.2563

5

0

1

4

7

เลขเด่นบน

0

05 06 45

47 10 17

จับคู่ 3 ตัวเลขลับ.. กระชับพื้นที่เจ้ามือ เต็ง โต๊ด

540 401 017 175

เลขเด่นล่าง

3

จับคู่สวยๆ... รวยเลขล่าง

33 34 57

59 62 64

เลขรวยช่วยหนุน

5-4-0

โชคดีมีแต่รับ.. นับเงินเข้ากระเป๋า

ลีลารัก

No.43 งวดประจำวันที่ 1 ธันวาคม 2563
งวดประจำวันที่ 16 ธันวาคม 2563

สวัสดีครับ ที่ผู้อ่านที่นิยมความเร้าใจ

เรื่องแซบๆ สร้างความวาบหามในอารมณ์ของคนเรานั้น ทำให้ชื่นฉ่ำหัวใจไม่ใช่น้อย ใครๆก็ชอบทั้งนั้น โดยเฉพาะเรื่องใต้สะดือ

ลีลารัก ชื่อก็บอกแล้วว่าแซบหล่าย ใครมีลีลาเด็ดๆ ก็นำมาแชร์ให้เพื่อนๆได้ฟินไปด้วยกัน ซึ่งความเด็ดของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน แม้ลีลารักแตกต่างกัน จุดจบก็เหมือนกัน คือเสียววาบและซาบซ่านั่นเอง

เมื่อชอบสิ่งใด จงทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด ซึ่งเป็นคำคมที่สร้างแรงบันดาลใจให้หลายๆคนดำเนินการตาม เช่นเดียวกับนิตยสาร ลีลารัก เมื่อวางแผงไปแล้วก็ต้องมีเล่มต่อไปอีกเช่นกัน

ภายในเล่มมีสิ่งที่น่าสนใจแก่ผู้อ่านไม่น้อย จึงทำให้ **ลีลารัก** ยังคงวางอยู่บนแผงเรื่อยมา นวนิยายประจำฉบับนี้ เป็นเรื่องราวของความเถื่อนในจิตใจ **แรงสวาทคนเถื่อน** เป็นอีกเรื่องที่จะกระตุ้นความหื่นให้ท่านได้อีกหนึ่งอารมณ์ ส่วนจะกระตุ้นยังไง ลงอ่านดู อย่าลืมเตรียมกระดาษทิชชูไว้ข้างๆด้วยนะครับ

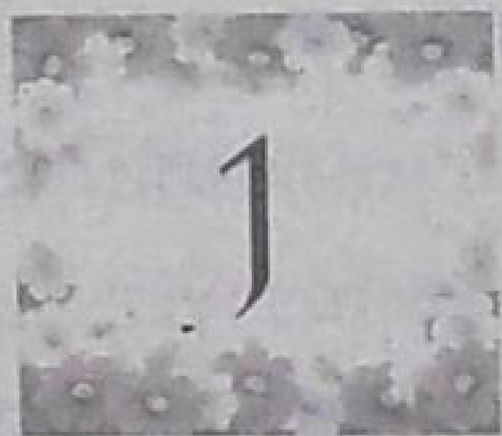

นอกจากนิยายแซบและเร้าอารมณ์แล้ว สิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับนักเสี่ยงโชคก็คือ เลขเด็ดจาก **อาจารย์มงคลชัย** ที่สร้างความฮือฮาแก่ผู้ที่ชอบ เรื่องตัวเลขนำโชค หลายท่านอาจจะบ่นว่าเลขเด็ดมีเยอะ จึงขอแนะนำว่า ชอบตัวไหนก็เอาตัวนั้น ของแบบนี้ขึ้นอยู่กับดวงและวาสนา..

ทีมงานลีลารัก

เพื่อนเค้นมาเอาเมีย

ทันทีที่เข้ามาอยู่ในคอนโดฯหรูส่วนตัวของผู้ชายที่ชื่อปุรา.. นวลพิมพ์หนาวสะท้านไปทั้งตัว เมื่อฝ่ามือเขาลูบไล้ไปตามต้นแขน เรื่อยมาจนถึงบริเวณลำคอ สาวสวยผู้ยากไร้สะท้านไหวเยือกไปทั้งร่าง เธอต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้เมื่อโดนจมูกโด่งๆของเขากดลงมา แล้วเคลื่อนไหวคลอเคลียเบาๆ

"เอ่อ... อย่าค่ะ... อุ๊ย..."

นวลพิมพ์ทำท่าจะร้องห้าม แต่ช้าไป ปุราถือว่าจ่ายเงินซื้อสาวสวยผิวเนียนไปแล้ว เขาไม่สนใจว่าเธอจะเต็มใจหรือเปล่า เวลานี้เขาต้องการหาความสุขจากสาวหุ่นดี เพื่อชดเชยจรัสพร แฟนสาวที่หนีหน้าจากเขาไปได้ 3 อาทิตย์

สัญชาตญาณความเป็นชาย ทำให้เขาร่ำร้องเรียกหาความต้องการเรื่องนี้ จึงติดต่อผ่านเพื่อนคนหนึ่งให้ช่วยหาผู้หญิงมาบำเรอความสุข จนกระทั่งได้หญิงสาวที่มีชื่อเล่นว่านวล เมื่อเริ่มต้นเธอดิ้นรนขัดขืน แต่มาถึงขั้นนี้ใครจะยอมได้

"อยู่นิ่งๆ ไม่ต้องทำเป็นมารยา"

ปุราคำรามใส่เธอเมื่อเห็นว่าหญิงสาวทำท่าเหมือนไม่ยินยอม เขาเริ่มอารมณ์ไม่ดี จึงบีบเนื้อตัวเธออย่างแรง

"เจ็บ... อย่าบีบแรงสิ ฉันเจ็บนะ..."

"ไม่ต้องทำสำออย ผมจ่ายเงินให้คุณแล้ว ตั้งหมื่นนึงต้องให้คุ้มค่าหน่อย"

นวลพิมพ์ได้ยินเขาพูด ถึงกับน้ำตาซึมออกมาเต็มหน่วยตา เธอไม่ควรตัดสินใจมากับเขาเลย เพราะความจำเป็นที่ต้องใช้เงินเพื่อไปรักษาแม่ จึงต้องยอมทำทุกอย่าง แม้ต้องเสียความสาวที่เธอหวงแหนไว้ตลอด 21 ปี

ปุราฉีกเสื้อผ้าหญิงสาวออกด้วยความโมโหที่เธอทำท่าขัดขืน

เมื่อร่างเธอเปลือยเปล่า เขาสังเกตว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างดีมาก โดยเฉพาะตรงทรวงอก ทั้งใหญ่ ทั้งแน่น ตรงปลายมีเม็ดทับทิมสีชมพูสดขนาดปลายนิ้วก้อย

หน้าท้องแบนราบ และเส้นไหมสีดำที่ขึ้นเพียงเล็กน้อย ผิวเธอแม้ไม่ขาวมาก แต่ก็เนียนละเอียด ชวนให้ลูบไล้เป็นยิ่งนัก เขาแอบกลืนน้ำลายเอื๊อกใหญ่ด้วยความหื่นกระหาย

"อย่าฤทธิ์มาก ถ้าหากไม่อยากเจ็บตัว"

ไม่รู้ว่าผีห่าซาตานตนใดทำให้ปุราซึ่งปกติเป็นคนสุภาพเรียบร้อย โดยเฉพาะบทรักเขาทำอย่างนุ่มนวล แต่กับเธอเขากลายเป็นคนรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ คงเกิดจากความโม

โหที่เธอแสดงท่าทีไม่ยอมเขาง่ายๆ

นวลพิมพ์หลับตา และกัดฟันแน่น ไม่กล้ามองเขา ได้แต่นอนเฉยๆให้เขากระทำกับเรือนร่างเธอตามอำเภอใจ

"ดีมาก อยู่นิ่งๆอย่างนี้ค่อยน่ารักขึ้นหน่อย"

เขาสบถออกมาอย่างสะใจ แล้วถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกจนหมด

หญิงสาวเหลือบตามองที่กลางลำตัวเขา ก็เห็นแก่นกายอันแข็งแกร่งและน่ากลัว มันชูชันพร้อมที่จะเข้ามาในร่างเธอ

"เบาๆนะคะ ขอร้องล่ะ... ฉันกลัวเจ็บ..."

"อย่าทำเป็นกลัวหน่อยเลย ผมรู้ทันคุณน่า"

ท่าทางชายหนุ่มจะไม่ใส่ใจเธอมากนัก เขานอนทับร่างของเธอทันที แล้วบีบที่ทรวงอกเธออย่างหนักหน่วง ใช้ปากดูด ไปที่เม็ดทับทิมแรงๆ

"โอ๊ย... ฉันเจ็บ... อย่าทำแรง..."

ชายหนุ่มไม่สนใจ คิดว่าหญิงสาวแกล้งทำเป็นมารยา เขาเม้มริมฝีปากที่เม็ดทับทิมให้แรงขึ้นอีก นวลพิมพ์กัดฟันแน่นด้วยความเจ็บปวด แต่เธอต้องทน และภาวนาให้เหตุการณ์นี้ผ่านไปเร็วๆ

เมื่อดูดที่หน้าอกจนสาแก่ใจแล้ว ปุราจับแก่นกายขนาดใหญ่สอดเข้าไปในร่างของหญิงสาวอย่างแรง ความรู้สึกเขาเหมือนมันทะลุผ่านม่านบางๆในร่างของเธอ

ชายหนุ่มเอะใจเล็กน้อย แต่ไม่ได้สนใจมากนัก

เขาเร่งกระแทกใส่เธออย่างไม่ยั้ง โดยไม่สนใจว่าเธอจะเจ็บปวดสักแค่ไหน

เสียงร้องโหยหวยของนวลพิมพ์ดังขึ้นอย่างเจ็บปวด

"โอ๊ย... ไม่ไหวแล้ว... ฉันเจ็บ... เจ็บเหลือเกิน..."

แต่ดูเหมือนว่าปุราจะไม่ได้ยินเสียงร้องของเธอ เขา

กำลังอยู่ในอารมณ์หื่นกระหาย คิดว่าที่เธอร้องก็แค่มารยาเท่านั้น ชายหนุ่มยังคงตั้งหน้าตั้งตากระแทกแก่นกายเข้าไปอย่างถี่ยิบ

ผู้หญิงที่เขาเคยซื้อบริการมา ส่วนใหญ่จะเอาอกเอาใจและเป็นฝ่ายขึ้นทำให้เขา

แต่นี่... ผู้หญิงคนนี้กลับทำท่าขัดขืนเหมือนไม่เต็มใจ ความโมโหทำให้เขาไม่สงสารเธอเลย

ปุรายังคงกระแทกไปที่ร่างสวยนั้นอยู่นาน เขาหรี่ตามองใบหน้าหญิงสาว เห็นว่าเธอมีใบหน้าที่แสดงถึงความเจ็บปวดอย่างที่สุด แต่เขาก็นึกว่า นั่นคงเป็นแค่มารยาของผู้หญิงหากินในเรื่องแบบนี้

เวลาผ่านไปได้สักพัก ความเสียวซ่านได้เพิ่มขึ้นจนชายหนุ่มทนไม่ได้ เขาเกร็งตัวแล้วกระแทกอย่างถี่ยิบ จนในที่สุดเขาก็ปล่อยน้ำแห่งความสุขออกมาจนแทบทะลัก

นวลพิมพ์ดิ้นพราดๆด้วยความเจ็บปวด

เธอเจ็บปวดเพราะความสาวถูกพรากจากไป ซึ่งเธอก็ทำใจไว้แล้ว เพียงเพราะต้องการเงินเพื่อมารักษาแม่ที่ป่วย หญิงสาวได้แต่กัดฟันฝืนความ

ทรมานเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

เมื่อนวลพิมพ์ลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำเพื่อทำความสะอาด ปุราเหลือบมองที่ผ้าปูที่นอนแล้วก็ต้องตกใจและแปลกใจเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นรอยคราบเลือดอยู่บนผ้าปูที่นอน

เขารำพึงออกมาเบาๆ

"นี่เธอเป็นสาวบริสุทธิ์หรือนี่... ไม่น่าเชื่อเลย..."

สติเขากลับคืนมาทันทีเมื่อกี้ที่เธอแสดงออกมา ไม่ใช่มารยาสินะ มิน่าล่ะ เธอถึงแสดงได้อย่างเป็นธรรมชาติมาก

ปุรารู้สึกเสียใจที่เขากระทำกับเธออย่างรุนแรง เขาตั้งใจว่าจะเพิ่มเงินให้เธออีก เพื่อชดเชยที่เขาทำรุนแรงกับเธอ

เมื่อนวลพิมพ์ออกมาจากห้องน้ำ ปุราก็เข้าห้องน้ำต่อจากเธอ โดยเอ่ยกับเธอสั้นๆ

"เดี๋ยวคุณอย่าเพิ่งกลับนะ ผมขอคุยอะไรด้วยหน่อย"

หญิงสาวไม่ตอบ รีบใส่เสื้อผ้า แล้วออกจากห้องเขาทันที พอปุราออกมาจากห้องน้ำก็ไม่เห็นเธอแล้ว

"อ้าว... ออกไปซะแล้ว... บอกให้รอก็ไม่รอ ช่างเถอะ... ไม่อยากได้เงินเพิ่มก็ไม่เป็นไร"

แล้วเขาก็ปิดไฟนอน โดยไม่ได้สนใจเธออีกเลย

❋❋❋❋

จรัสพร... ซึ่งเป็นแฟนสาวของปุรา ชี้นิ้วไปที่คราบเลือดบนที่นอนด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

"พี่ปุรา ทำอย่างนี้ได้ไง พรบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าห้ามเอาผู้หญิงมานอนในห้องนี้ แต่พี่ไม่เชื่อพรเลย"

น้ำเสียงเกรี้ยวกราดทำให้หน้าสวยๆของเธอลดความงามลงไปเยอะ ปุรามองจรัสพรด้วยความเบื่อหน่าย ไม่ชอบ ใจที่เธอเป็นผู้หญิงที่เจ้าอารมณ์

"มันจะเป็นอะไรไปล่ะ ในเมื่อห้องนี้พี่เป็นเจ้าของ"

ได้ผล จรัสพรมองหน้าคนรัก ซึ่งเป็นลูกชายของเศรษฐีชื่อดังด้วยสายตาปวดร้าว คำพูดของเขามันช่างบีบคั้นหัวใจของ เธอเหลือเกิน

"พี่ปุรา!"

จรัสพรตะโกนเสียงดังจนชายหนุ่มผงะ ไม่นึกว่าผู้หญิงธรรมดาๆที่อาศัยทุกอย่างจากเขา จะกล้าออกฤทธิ์ออกเดชน่ากลัวแบบนี้ ช่างไม่เกรงใจเลย ว่าที่เธอมีชีวิตที่ดีขึ้นทุกวันนี้เพราะใคร

"ทำไมต้องส่งเสียงดังขนาดนั้นด้วย"

น้ำตาเธอไหลออกจากดวงตาสั่นระริก

"พี่ไม่ไว้หน้าพรเลย พี่ดูถูกเหยียดหยามพรมากเกินไปแล้วนะ"

ประโยคสุดท้ายเธอตะเบ็งเสียงดังแหลมปรี๊ด และร้องไห้เสียงดัง ดีที่ห้องนี้เปิดแอร์ เสียงจึงไม่เล็ดลอดออกไปข้างนอกได้

"แล้วเธอจะเอายังไง"

"อย่าพาอีนังหน้าด้านทั้งหลายเข้ามาทำอะไรในห้องนี้อีก แค่นี้พี่ให้พรได้มั้ย"

"ได้... แต่คืนนี้พี่ไม่นอนที่นี่นะ"

หญิงสาวตาเหลือก ขยับดึงแขนชายหนุ่มเอาไว้เสียแน่นส่งเสียงละล่ำละลักน่าสงสาร

"ทำไมคะ พรคิดถึงพี่ พรอยากอยู่กับพี่ พรรักพี่ อย่าทิ้งพรไปนะคะ"

หญิงสาวเปลี่ยนอารมณ์ทันที กระโจนกอดคอปุราเสียแน่น ชายหนุ่มแกะมือเรียวสวยของเธอออกจากลำคอด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ไม่ได้หรอก วันนี้คุณแม่บอกให้พี่กลับไปนอนที่บ้านบ้าง พี่ไม่ได้เข้าบ้านเกือบ 5 วันแล้ว"

คำว่าคุณแม่เหมือนคำประกาศิตที่ทำให้หญิงสาวหมดพยศ มีเพียงใบหน้าที่งอหงิก

จรัสพรรู้ดีว่าคุณเภารังเกียจในตัวเธอ ไม่ยอมรับเธอเป็นลูกสะใภ้ เพราะเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงธรรมดา ไม่เหมาะสมกับลูกชายของท่าน และรู้ว่าคุณเภาก็ให้คนคอยสืบดูว่าเธอเป็นใครมาจากไหน

จรัสพรเองไม่กล้าเข้าไปในบ้านของคนรัก แต่จะใช้วิธีดึงเขาเอาไว้ใกล้ตัวนานๆ

"พี่ต้องกลับไปนอนที่บ้านจริงๆนะ อย่าไปเที่ยวกลางคืน ถ้าพรรู้ คราวนี้พรโกรธพี่จริงๆด้วย"

"จริงสิ แล้วพรุ่งนี้เจอกันที่บริษัท"

เขาจูบลาเธอ แล้วเดิน

ออกจากห้องพักส่วนตัวไป

ชายหนุ่มมีบริษัทเกี่ยวกับซื้อมาขายไปโดยมีจรัสพรทำหน้าที่ประสานงานกับลูกค้า เธอพยายามเรียนรู้เรื่องงานและดีดตัวเองให้สูง เพื่อให้คุณเภายอมรับในตัวเธอให้ได้

"ไม่รู้ล่ะ ถ้าพรตื่นนอนขึ้นมาต้องเจอพี่"

เธอยื่นข้อเสนอแก่คนรัก ปุรายิ้มให้ เขายอมรับว่าหลงผู้หญิงคนนี้มาก

เธอช่างอ้อนเอาใจ รู้ว่าเขาชอบอะไร ถึงขนาดไปเสริมทรวงอกเพื่อเพิ่มขนาดให้เย้ายวนใจ ทำให้ปุราหลงใหลเธออย่างหนัก ถึงขนาดซื้อรถญี่ปุ่นราคาแพงลิบให้เธอหนึ่งคัน พร้อมเปิดบริษัทในเครือให้เธออีกหนึ่งบริษัท รวมถึงเงินที่ให้ใช้จ่ายอย่างล้นเหลือ

เมื่อมีเงิน จรัสพรก็ออกเที่ยวเตร่แทบทุกคืน สถานที่เริงรมย์เปิดใหม่ทุกที่ต้องเห็นเธอเข้าไป และกลับดึกบ้าง ไม่กลับบ้าง

ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงทำตัวห่างๆจากปุรา ทำให้เขาเหงา ต้องคว้าเอาผู้หญิงอื่นๆมาร่วมเรียงเคียงหมอนยามมีความต้อง การ

จรัสพรชอบอวดความร่ำรวยด้วยการชวนลูกน้องที่บริษัทไปเที่ยวด้วย เปิดเหล้าทีละหลายขวด ให้ทิปเด็กไม่อั้น ปุราก็ไม่ว่าอะไร เพราะเขาเองก็ชอบเที่ยวเหมือนกัน

จรัสพรเป็นผู้หญิงค่อนข้างเจ้าชู้ เมื่อปุราเผลอ ถ้าเธอเจอผู้ชายที่ถูกใจก็มักส่งสายตาหวานๆให้เสมอ

ทันทีที่ปุราออกจากห้องชุดสุดหรู สาวสวยหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์หาเพื่อเพื่อนเที่ยว ซึ่งเป็นเพื่อนสมัย เรียนหนังสือที่ต่างจังหวัดด้วยกัน

"วาว... เดี๋ยวเจอกันที่หน้าร้านเดิมนะ"

"จ้ะ วันนี้เราจะเอาพี่ชายไปด้วย"

"ดีจ้ะ เราจะออกไปเดี๋ยวนี้แหละ"

เพียงครึ่งชั่วโมงจรัสพรในชุดสีดำรัดรูปโชว์ส่วนเว้าส่วนโค้งชัดเจน เธอปรากฏร่างอยู่ที่หน้าสถานที่เที่ยวยามกลางคืน เหลียวมองรอบกายไปมา

"ทางนี้... พร"

วาว หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่ง ผิวเข้ม เดินยิ้มร่ามากับผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ผิวสีเดียวกัน จรัสพรเห็นครั้งแรกก็แอบ

ชื่นชมในรูปร่างหน้าตาของเขา

"พร... นี่พี่แวม พี่ชายของเราเอง"

จรัสพรยื่นมือให้จับ แวมรีบจับมือเช็คแฮนด์ แล้วส่งสายตาเจ้าชู้ให้ทันที

"ยินดีรู้จักค่ะพี่แวม พี่ชื่อแวมเฉยๆหรือคะ"

"ครับ... ผมพ่อแม่ตั้งชื่อให้เรียกง่ายๆครับ"

ทั้งคู่ส่งสายตาหยาดเยิ้มให้กันและกัน

"นี่... มัวแต่ทักทายกันอยู่นั่นแหละ เมื่อไหร่จะเข้าไปสักทียะ ฉันอยากแด๊นซ์เต็มที่แล้ว"

จรัสพรหันมายิ้มกับวาว เพื่อนสาวที่เคยชิงดีชิงเด่นในเรื่องผู้ชายสมัยเรียนหนังสือมาด้วยกัน

"อยากแด๊นซ์หรือคอแห้งกันแน่จ๊ะ"

"ก็ทั้งสองอย่างนั่นแหละ"

วาวพูดเสียงอ่อย แล้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

จรัสพรเดินกระทบไหล่แวมเข้าไปข้างใน แวมเป็นผู้ชายที่เจ้าชู้คนหนึ่ง เขาหาโอกาสถูกเนื้อต้องตัวจรัสพรบ่อยๆ ซึ่งสาวสวยเองก็ยินดีแถมชอบอีกต่างหาก

เมื่อแวมเดินเข้าห้องน้ำ จรัสพรกระซิบถามเพื่อนสาวซึ่งกำลังดวดเหล้าอย่างมีความสุข

"พี่เธอทำงานอะไร"

"ทำงานส่วนตัว เกี่ยวกับซื้อขายที่ดิน"

"เหรอ... แล้วมีเมียหรือยัง"

"ยังหรอก แต่ก็มีผู้หญิงมาหาบ่อยๆนะ"

"มีดีเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นผู้หญิงไม่มาหาหรอก"

วาวมองหน้าเพื่อนสาวที่ตกถังข้าวสารด้วยสายตาอิจฉา ถ้ามีโอกาสเธอจะทำทุกอย่างเพื่อให้ชีวิตเพื่อนคนนี้ย่อยยับ

"เธออยากจะลองพิสูจน์ดูมั้ยล่ะ"

สิ้นคำของวาว จรัสพรยิ้มพราว เพราะเธอเองก็ชอบผู้ชายสไตล์แวมอยู่แล้ว

"น่าลองเหมือนกันนะ"

"หือ... แล้วเธอไม่กลัวคุณปุราหรือ"

"ทำไมต้องกลัว เราไม่ได้คิดจะทำอะไรกับพี่ชายเธอนี่ ก็แค่คบหากันเฉยๆเท่านั้น"

วาวหัวเราะหึๆ เธอค้านในใจ เพราะรู้นิสัยของเพื่อนสาวว่าเป็นอย่างไร ขอให้ถูกใจอย่างเดียว ทุ่มไม่อั้น

แวมเดินเข้ามา แล้วถามด้วยเสียงคึกคักเต็มที่

"ว่าไงสาวๆ จะออกไปแด๊นซ์กันหรือยัง"

สายตาเขาจับต้องอยู่ที่รัสพร วาวแกล้งทำเป็นไม่มอง

"ยังก่อน ขอพักหน่อย คอมันแห้ง"

วาวพูดพร้อมยกแก้วเหล้ากระดกลงคอ วาบเดียวหมดครึ่งแก้ว เธอชำเลืองมองเพื่อน เห็นจรัสพรกับแวมกำลังนั่งจ้องตากันอยู่ จึงถือโอกาสขอความช่วยเหลือทันที

"พร... เธอมีงานให้เราทำหรือเปล่า คือ... เอ่อ... เรา

อยากเปลี่ยนงานน่ะ”

จรัสพรกำลังเคลิ้มกับวาว จึงพยักหน้าแบบไม่สนใจนัก

“ได้สิ พรุ่งนี้เธอไปหาเรา ได้เลยนะ”

“ขอบใจจ้ะ”

วาวยิ้มอย่างมีเลสนัย สักพักจรัสพรกับวาวก็เดินห่างออกไป วาวแอบยิ้มคนเดียวอย่างสะใจ

“เดี๋ยวเธอได้เด้งออกจากคุณปุราแน่ นังพร”

วาวเคยเห็นปุราครั้งหนึ่ง นึกชอบในรูปร่างแข็งแรง และใบหน้าอันหล่อเหลาของเขา เพียงเท่านี้ก็ทำให้ผู้หญิงที่เคยผ่านเรื่องผู้ชายมาแล้วต้องนอนฝันเฝ้าถวิลหา ถ้าได้อยู่กับเขาก็ไม่ต้องห่วงเรื่องปากท้อง ปุราน่าจะเป็นยุ้งข้าวที่ดีของเธอ

“วาว... มานี่ซิ”

แวมเรียกน้องสาว วาวเดินไปหาชายหนุ่มที่นั่งเหล่สาวๆอยู่ที่โต๊ะ

“เพื่อนวาวหายไปไหนล่ะ”

“พรเหรอ เห็นบอกจะไปเข้าห้องน้ำ”

“วาว... ถ้าพี่จะมีอะไรกับพร วาวว่าจะเป็นยังไง”

หนุ่มหล่อมาดเข้มถามหยั่งเชิง วาวมีสีหน้าเครียดขึ้นมาทันที

“เร็วจังนะ แล้วอย่าหลงมันล่ะ ไม่งั้นล่ะก็น่าดู”

“ไม่ต้องห่วง พี่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร... เท่าที่พี่หยั่งเชิงดู พรเป็นผู้หญิงที่ร้อนแรงมาก ใครได้นอนด้วย คงต้องถึงใจแน่ ถ้าขืนช้าเดี๋ยวโดนหมาคาบไปกินตัดหน้า”

“แล้วไม่กลัวผัวเธอเหรอ เขามีอิทธิพลนะ”

“ไม่เกี่ยวหรอก พี่ไม่เคยมีปัญหาเรื่องอย่างนี้”

“จริงเร้อ”

“ไม่ต้องห่วง คืนนี้วาวกลับบ้านเองนะ”

หญิงสาวไม่พอใจ ทำหน้ามุ่ย

“เอาเชียว ได้ทีไล่เลยนะ อย่าลืมเอาให้อยู่หมัดเลยนะ แม่คนนี้เงินเยอะ จะได้เอามาแบ่งๆกันมั่ง”

นั่นเป็นคำสนทนาของสองหนุ่มสาวที่แอบอ้างว่าเป็นพี่น้องกัน

และคืนนั้นจรัสพรขับรถหายไปกับแวม โดยที่มีวาวรู้เพียงคนเดียวว่าคนทั้งคู่หายไปไหน นี่เป็นแผนทำลายจรัสพร ซึ่งเป็นเพื่อนสาวของเธอเอง

❋❋❋❋

ในโรงแรงม่านรูดชั้นดี จรัสพรกับแวมเข้ามาคลอเคลียกันในห้อง ทั้งคู่แค่มองตาก็รู้ว่าต้องการอะไร

“วันนี้ผมมีความสุขจัง ได้อยู่กับสาวสวย”

ชายหนุ่มหยอดคำหวานไปก่อน ทำเอาจรัสพรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“พี่แวมเองก็หล่อน้อยซะที่ไหน แต่ไม่รู้จะเร้าใจรึเปล่า”

“อันนี้ต้องพิสูจน์ครับ”

“งั้นก็เริ่มกันเลยดีกว่าค่ะ”

หญิงสาวเป็นฝ่ายเอ่ยชวนก่อน เพราะเธอแพ้คน

หล่อ ผู้ชายคนไหนที่เธอต้องการ จะไม่มีพลาดเลยสักครั้ง

"ผมพร้อมตั้งนานแล้วครับ"

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับถอดเสื้อผ้าตัวเองออก จรัสพรจ้องมองชายหนุ่มด้วยความตื่นเต้น อยากรู้ว่าขนาดของเขาจะถูกใจเธอไหม

พอเสื้อผ้าของแวมหลุดออกหมด แก่นกายประจำตัวเขาก็พุ่งผงาดอย่างน่ากลัว

จรัสพรร้องอุทานออกมาอย่างลืมตัว

"ว้าว... ไม่เลวเลย... ต้องอย่างนี้สิ... แต่ไม่รู้ว่าน้ำอดน้ำทนจะขนาดไหน"

"อันนี้ก็ต้องพิสูจน์อีกครับ แล้วคุณจะรู้"

"หวังว่าคงไม่ทำให้พรผิดหวังนะคะ"

ชายหนุ่มยิ้มอย่างมั่นใจก่อนจะบอกเธอ

"มัวรออะไรอยู่ครับ ถอดชุดคุณออกสิ"

"ได้ค่ะ แล้วอย่าตะลึงนะคะ"

จรัสพรลุกขึ้นถอดชุดออกช้าๆ เพื่อเป็นการยั่วยวนเขา ชายหนุ่มจ้องมองตาเป็นมันด้วยความตื่นเต้นที่จะได้เห็นเรือนร่างของสาวสวย

เมื่อชุดหลุดออกหมด ร่างเปลือยเปล่าของหญิงสาวก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา จรัสพรเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสวยมาก หน้าอก เอว สะโพก และช่วงขา แทบไม่มีที่ติเลย

"นี่คนหรือนางฟ้าครับ"

แวมปากหวานตามประสาผู้ชายเจ้าชู้ เขาใช้สายตาโลมเลียร่างงามนั้นอย่างหื่นกระหาย หญิงสาวเองก็ไม่รู้สึกอาย ออกจะภูมิใจด้วยซ้ำที่ทำให้ชายหนุ่มมองตาค้าง

"หน้าอกคุณสวยเหลือเกิน"

รู้ทั้งรู้ว่าจรัสพรไปเสริมหน้าอกมา แต่เขาก็พูดเอาใจเธอ เพื่อให้บรรยากาศดูดี

หน้าอกของหญิงสาวมีลักษณะกลมๆ เป็นก้อนๆ แต่ก็สวยไปอีกแบบ ตรงยอดอกมีเม็ดทับทิมสีแดงสด ท้าทายสายตาของชายหนุ่มเป็นอย่างมาก

"เชิญคุณดูดตามสบายนะคะ พรยินดีค่ะ"

สาวสวยพูดพร้อมกับยื่นหน้าอกมาใกล้ๆกับปากของชายหนุ่ม ซึ่งเขาก็ไม่รอช้า รีบงับเม็ดทับทิมของเธอทันที

"อา... ดีจังค่ะ..."

แวมไม่แค่ดูดเม็ดทับทิม เขาใช้มือลูบไล้ไปที่เส้นไหมสีดำของเธอไปด้วย สร้างความรัญจวนให้กับหญิงสาวได้เป็นอย่างมาก เธอถึงกับเม้มริมฝีปากแน่น

ชายหนุ่มยังไม่หยุดแค่นั้น เขาแหย่นิ้วเข้าไปรอยผ่าของอวัยวะสุดหวงของเธอด้วย หญิงสาวกางขาออกกว้าง เพื่อให้เขาทำได้ถนัดๆ

"โอย... ดีค่ะ... พรชอบแบบนี้..."

จรัสพรเอ่ยออกมาอย่างถูกใจ

ถึงตรงนี้ชายหนุ่มเริ่มทนไม่ไหวแล้ว เขาดันร่างของสาวสวยให้นอนราบบนเตียง แล้วทับร่างใหญ่ลงบนตัวเธอทันที

หญิงสาวกางขาออกให้กว้างขึ้นอีกอย่างรู้งาน แวมค่อยๆดันแก่นกายเข้าไปในร่างเธอช้าๆ หญิงสาวชอบความรู้สึกตอนโดนแก่นกายของผู้ชายสอดเข้ามามาก เธอยิ้มอย่างมีความสุข

"ทำนานๆเลยนะคะ พรชอบนานๆค่ะ"

"รับรองครับ นานจนกว่าคุณจะพอใจ"

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับขยับสะโพกขึ้นลงอย่างสม่ำเสมอ เขาไม่เร่งรีบอะไร เพราะรู้ว่าเกมนี้เป็นเกมยาว

จรัสพรขยับสะโพกส่ายไปมาด้วยความเสียวซ่าน เธอจะมีความสุขทุกครั้งที่โดนหนุ่มหล่อกระทำแบบนี้กับเธอ

ขณะที่แวมกำลังขยับสะโพก มือเขาก็บีบไปที่หน้าอกปลอมของเธอไปด้วย ยิ่งเพิ่มความเสียวซ่านให้เธอจนต้องคราง ออกมา

"อา... เยี่ยมจริงๆค่ะ... คุณวิเศษมาก..."

ได้ยินแบบนี้ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกภูมิใจที่ทำให้สาวสวยมีความสุข เขาขยับสะโพกไปเรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เธอถูกใจที่สุด

เวลาผ่านไปนานพอสมควร ประมาณ 15 นาทีเห็นจะได้ ความเสียวซ่านของสาวสวยก็พุ่งขึ้นมาถึงจุดสูงสุด

"โอย... พี่แวม... พร... พรถึงแล้ว..."

สาวสวยร้องครางออกมาอย่างมีความสุข แล้วกอดร่างใหญ่แน่น ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็เร่งจังหวะให้เร็วขึ้น เพื่อให้ตัวเองถึงสวรรค์ตามเธอไป

"อูย... ผม.. ผมก็ถึงแล้วครับ"

แล้วทั้งคู่ก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

❋❋❋❋

ที่บ้านคุณเภา... ซึ่งเป็นแม่ของปุรา ท่านนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ที่ห้องโถง คุณเภาค้อนควักให้ลูกชายที่กำลังเปิดประตูเข้ามาในบ้าน

"ถ้าแม่ไม่ขอร้องแกคงไม่มาให้แม่เห็นหน้าหรอกนะ"

ชายหนุ่มตรงเข้ามาหอมแก้มมารดา

"ผมต้องมาสิครับ ที่นี่คือบ้านของผม"

"แล้วแม่นางบำเรอของแกยอมปล่อยให้แกมาง่ายๆ เหรอ"

สรรพนามที่ท่านเรียกจรัสพรทำให้ชายหนุ่มสะอึก คุณเภาถึงกับกระแอมไอ

"แม่ พูดอะไรน่าเกลียด"

"ก็มันเรื่องจริงนี่นา ได้ข่าวว่าติดหนึบถึงขั้นซื้อรถและเปิดบริษัทด้วย ให้ระวังเถอะ จะหมดตัว"

"โธ่... แม่ครับ ถ้าเธอเลิกกับผม ของทุกอย่างผมก็เอาคืนครับ"

"เค้าคงยอมหรอก แม่คนนี้ท่าทางหิวเงินจะตาย ประวัติก็ไม่ค่อยดี"

ชายหนุ่มตาโต มองมารดาเหมือนไม่เชื่อสายตา

"แม่สืบรู้ล้วงลึกขนาดนี้เชียวหรือครับ"

คุณเภาเชิดหน้าขึ้นสูง

"แน่นอนย่ะ ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับลูก แม่สืบดูหมด กลัวมันจะหลอกเอาเงินลูก เงินลูกก็คือเงินแม่ที่ให้ลูก"

ชายหนุ่มโอบกอดมารดาแน่น

"ครับ ผมรู้ว่าแม่รักและห่วงผมมาก"

"แล้วเมื่อไหร่เราจะหาผู้หญิงดีๆที่ถูกใจแม่เสียที ยากดีมีจนก็ช่าง ขอให้เป็นคนดีก็พอ"

ชายหนุ่มปล่อยมือที่โอบกอดมารดาออก

"โธ่... แม่ครับ ของเวลาผมบ้างสิครับ"

ชายหนุ่มโอดครวญ มารดาค้อนลูกชายขวับ และเรียกเด็กหาอาหารให้ลูกชายสุดที่รัก

****

เกือบสว่าง... จรัสพรรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา... เธอรีบแต่งตัวและเดินออกจากห้องพักในโรงแรมโดยไม่ยอมหันมองร่างของแวมที่นอนหลับสนิทอยู่

หญิงสาวเดินเร่งรีบออกไป และขับรถตรงไปยังที่พักทันที กลัวว่าปุรากลับมาแล้วไม่เจอเธอ

ทางด้านปุราเข้ามาในห้องพักของจรัสพรเมื่อเวลา 8 โมงเช้า เขาไขกุญแจเข้าไป ยิ้มน้อยๆเมื่อเห็นร่างเธอนอนหลับ

ชายหนุ่มเดินเข้าไปหาและก้มลงหอมแก้มบางใส หญิงสาวสะดุ้งลืมตา และยิ้มให้เขา เธอโหนลำคอเขาให้โน้มต่ำลงมา

"คิดว่าพี่ปุราไม่มาเสียอีก เมื่อคืนพรนอนไม่ค่อยหลับเลย คิดถึงแต่พี่"

ใส่จริตพูดฉอดๆ ชายหนุ่มซุกตัวลงในผ้านวมเดียวกัน

"พี่ก็คิดถึงพร วันนี้เรา

ไปทำงานตอนเที่ยงนะ”

หญิงสาวยิ้ม เบียดร่างเข้าหาหน้าอกกว้างของชายหนุ่ม เธอมีเสน่ห์เย้ายวนทำให้เขาลุ่มหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น

ปุราประกบปากกับหญิงสาวทันที อารมณ์หื่นในตัวลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง จรัสพรรู้ว่าเขาชอบแบบไหน เธอตอบสนองให้เขาอย่างรู้ใจ

แม้จะเพิ่งร่วมรักกับแวมมาไม่ถึง 6 ชั่วโมง แต่หญิงสาวก็สามารถจะร่วมรักกับแฟนหนุ่มได้อีก เพราะกลัวเขาจะจับพิรุธได้ว่าเธอแอบไปนอนกับผู้ชายคนอื่นมา

“วันนี้เดี๋ยวให้พรโชว์เองนะคะ คุณมีหน้าที่นอนเฉยๆ อย่างเดียว”

“ด้วยความยินดี เชิญคุณทำกับร่างกายผมได้ตามสบายเลย”

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับยิ้มอย่างมีความสุข จรัสพรต้องทนทำหน้าที่เมียที่ดี ถึงจะง่วงแค่ไหนเธอก็ต้องทน

สาวสวยถอดชุดของปุราออกโดยเขาขยับตัวให้ความร่วมมือ กระทั่งร่างของชายหนุ่มเปลือยเปล่า

เธอก้มหน้าลงไปใช้ปากกับลิ้นตรงแก่นกายเขา จนมันขยายตัวขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“โอย... พร... คุณนี่เยี่ยมจริงๆ...”

ปุราครางอย่างมีความสุข จรัสพรยิ้มให้เขาก่อนจะถอดชุดของตัวเองออก ร่างเปลือยของสาวสวยนั่งทับไปที่แก่นกายเขา แล้วกดลงอย่างช้าๆ ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้นด้วยความเสียวซ่าน

สาวสวยเริ่มขยับสะโพกขึ้นลงช้าๆเป็นการอุ่นเครื่อง รอให้น้ำใสๆออกมาเยอะๆ ก่อนเธอถึงจะเร่ง

ขณะที่หญิงสาวขยับสะโพกอยู่ มือของปุราก็เอื้อมมาบีบที่หน้าอกปลอมของเธอ ถึงแม้จะแข็งไปนิด แต่เขาก็ชอบ ชายหนุ่มยอมรับว่าหลงใหลหน้าอกคู่งามนี้มาก

การขยับสะโพกขึ้นลงของจรัสพรดำเนินไปอย่างต่อ

เนื่องและยาวนาน เธอไม่เร่งรีบอะไร เพราะรู้ว่าเขาไม่ชอบหญิงสาวทำไปเรื่อยๆ และคอยสังเกตุดูว่าปุราจะถึงสวรรค์หรือยัง

"เป็นไงคะ... ใกล้หรือยัง..."

"เกือบแล้วครับ... อีกนิดเดียว..."

จรัสพรเร่งความเร็วขึ้นอีกนิด จนเธอเห็นว่าชายหนุ่มเริ่มมีอาการเกร็งบ้างแล้ว

คราวนี้เธอขยับสะโพกขึ้นลงอย่างเร็ว

ปุรานอนตัวเกร็ง มือบีบไปที่ทรวงอกของหญิงสาวอย่างแรง อาการนี้เธอรู้ได้ทันทีว่าเขาใกล้ถึงสวรรค์แล้ว

"เร่งเลยพร... พี่จะเสร็จแล้ว..."

ชายหนุ่มเร่งเร้าสาวสวยให้เร่งขึ้นอีก ซึ่งเธอก็เร่งอย่างเต็มที่ จนที่สุดปุราก็ปล่อยน้ำแห่งความสุขออกมาจนหมดเกลี้ยง

"เยี่ยมมาก... พร... พรไม่เคยทำให้พี่ผิดหวังเลย"

ทั้งคู่ยิ้มให้กัน ก่อนจะนอนพักผ่อน เพื่อออกไปทำงานตอนเที่ยงวัน

✻✻✻✻

วาวชะเง้อมองที่ประตูบ่อยครั้ง วันนี้เธอมาหาจรัสพรแต่เช้าตามที่นัด เพื่อมาคุยเรื่องขอทำงาน จนเกือบเที่ยง ไม่มีแม้เงาของเพื่อนทำให้เธอหงุดหงิดอารมณ์เสีย

"หรือว่ามัวแต่นอนกกกับพี่แวมจนถึงเช้า แย่จริงเชียว"

มีพนักงานคนหนึ่งเดินเข้ามาหาวาว

"รออีกนิดนะคะ เมื่อตะกี้คุณพรโทรมาบอกล่วงหน้าแล้วว่ากำลังจะเข้ามา"

"ปกติคุณพรมาทำงานสายอย่างนี้ทุกวันหรือคะ"

วาวถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเขียว พนักงานคนนั้นยิ้มๆ

"ไม่หรอกค่ะ ปกติคุณพรมา 9 โมงเช้า"

พนักงานตอบแล้วเดินจากไป ปล่อยให้วาววุ่นง่านอยู่คนเดียว

เที่ยงกว่าๆ... จรัสพรเดินควงแขนปุราเข้ามาด้วยใบหน้าระรื่น

"เป็นไปได้ยังไง ก็เมื่อคืนแม่นี่ไปกับพี่แวมนี่นา"

วาวคิดในใจ แปลกใจไม่น้อยที่เห็นเพื่อนสาวมากับปุรา

ปุราชะงักเท้าเมื่อเห็นวาว จรัสพรไม่พอใจที่เห็นเพื่อนสาวกลัวว่าจะเล่าเรื่องของตัวเองให้ปุราฟัง

"สวัสดีค่ะ คุณปุรา"

ชายหนุ่มรับไหว้ วาวหันไปยิ้มกับเพื่อนสาวที่ยังคงนิ่งเฉยจนวาวหมั่นไส้

"เรามารอเธอตั้งแต่เช้า"

"รอเราเรื่องอะไร"

จรัสพรถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา ทำเอาวาวโมโห ในใจเดือดปุดๆ

"อ้าว... ก็เธอว่าจะให้เราร่วมงานด้วยไง ลืมง่ายจัง"

จรัสพรพยักหน้าเหมือน

จำได้

"อ๋อ... เราลืมไป งั้นมาคุยในห้องนี้ดีกว่า"

เธอผละจากร่างปุรา ดึงแขนเพื่อนเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัว เมื่อวาวนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เธอเค้นเสียงถาม

"เธออยากทำงานหน้าที่อะไรล่ะ ตำแหน่งที่เหลืออยู่ตอนนี้คือพนักงานโอเปอร์เรเตอร์ กับพนักงานเดินเอกสารและรับใช้ทั่วไป"

วาวได้ยินถึงกับหน้าตึง

"เธอจะให้เพื่อนทำงานพวกนี้เหรอ ไม่ใจดำเกินไปหรือจ๊ะ ถ้าพี่แวมรู้ คงไม่ให้ฉันมาทำงานกับเธอหรอก"

เล่นเอาแวมมาขู่ ทำให้จรัสพรนึกกลัว กลัวความลับของตนจะถูกเปิดเผย

"ฉันล้อเธอเล่นน่ะ หน้าที่เป็นเลขาของฉัน เธอคงสนใจแต่เป็นเลขาในออฟฟิศนะ ไม่ได้ตามฉันออกไปข้างนอก"

"โอเค... แล้วเงินเดือนล่ะ"

"หมื่นถ้วนพอใจมั้ย"

แม้เงินจะน้อยไปนิดแต่วาวก็พอใจ เพราะความอยากที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกับปุรา เธอต้องยอม เผื่อฟลุกจะได้ตกถังข้าวสารเหมือนเพื่อนบ้าง

"ขอบใจเธอมากที่ช่วยเหลือฉัน เดือนหน้าฉันจะมาทำงานกับเธอ"

วาวเดินออกไปแล้ว จรัสพรรู้สึกหนักใจ ไม่อยากให้วาวมาทำงานที่นี่ เหมือนเป็นหนามยอกอก

ถ้าวันไหนเธอทำให้วาวไม่พอใจ เรื่องราวระหว่างเธอกับแวมคงถูกเปิดเผย จรัสพรจึงคิดว่าตั้งแต่นี้ต่อไป เธอควรเลิกติดต่อกับแวม และคิดหาทางกำจัดเพื่อนสาวให้หลุดพ้นจากวงจรชีวิต

ความลับต้องเป็นความลับตลอดไป!

❋❋❋❋

นวลพิมพ์พาร่างกระปลกกระเปลี้ยเข้ามาในบ้านเก่าๆ สภาพซอมซ่อ บ้านที่มีเธออยู่เพียงคนเดียว ส่วนแม่นอนป่วยอยู่โรงพยาบาลเพียงลำพัง

เธอต้องหาเงินทุกอย่างเพื่อมารักษาแม่ เมื่อเข้าตาจนจึงต้องขายตัวให้กับผู้ชายหิวกามที่มีเงิน หญิงสาวสัญญาว่าจะทำครั้งนี้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

"ฉันจะจำคุณเอาไว้... คุณปุรา... คนใจร้าย..."

หญิงสาวร้องไห้ออกมาเบาๆ เมื่อรู้สึกเจ็บร้าวไปทั้งตัว โดยที่ในมือยังคงกำเงินหนึ่งหมื่นบาทเอาไว้แน่น

❋❋❋❋

วาวเดินเข้าบ้าน เห็นแวมนอนเหยียดยาว ข้างๆ เตียงมีเบียร์ตั้งอยู่ นัยน์ตาชายหนุ่มเป็นประกายเมื่อนึกถึงจรัสพร เขารู้สึกติดใจผู้หญิงคนนี้มากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ

"เป็นไง... นั่งตาลอยเชียวนะ อย่าให้มากเกินไปนะ วาว

ไม่ยอมเสียผัวให้ใครหรอก"

"วาว... เดี๋ยวคุยกันก่อน เค้ารับเธอทำงานหรือเปล่า"

ความจริงแล้วทั้งสองเป็นผัวเมียกัน ทั้งคู่วางแผนหลอกเอาเงินจากจรัสพรเพราะเห็นว่ามีเงิน

"ทีแรกก็งอแง ทำท่าจะไม่รับ พออ้างชื่อพี่เท่านั้นแหละ รีบบอกเลยว่าให้ทำงานเป็นเลขา ลวดลายเยอะจริงๆ"

"พรคงไม่อยากให้ใครรู้ความลับ"

"ถ้างี่เง่ามากๆ วาวจะเปิดโปงให้หมดเปลือกเลย... ว่าแต่พี่เถอะ เป็นไง ลีลาของนังพรประทับใจหรือเปล่า"

แวมหลับตานึกถึงมโนภาพที่ผ่านมา

"ก็ดีนะ... แต่..."

เขาเว้นระยะพูดเอาไว้ ทำให้เมียสาวสงสัย

"แต่อะไรเหรอพี่"

"นมปลอม"

วาวถึงกับตาโต ยกมือสองข้างทาบอก

"ว้าย...จริงหรือ... น่าขำจริงๆ อ่าฮ่าฮ่า "

"จ้า... ใครเลยจะสู้วาวของพี่ได้ ไหนมาขอชื่นใจสักทีซิ อย่าทุบซี เดี๋ยวพี่ปรับเป็นสามเท่านะ"

ทั้งสองคลุกเคล้าเป็นร่างเดียวกัน วาวแน่ใจว่าตัวเองกินขาดจรัสพร เพราะหน้าอกเธอเป็นของแท้ดั้งเดิม บัดนี้ได้รู้ความลับอีกอย่างหนึ่งของจรัสพร คือไปทำหน้าอกมา

❋❋❋❋

จรัสพรกำลังนั่งทำงานเพลินๆ ประวิทย์ ทนายความประจำบริษัทเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเกรงใจ

"เอ่อ... คุณพรครับ ผมมีเรื่องอยากจะปรึกษาครับ"

หญิงสาววางปากกา เงยหน้ามองทนายหนุ่ม

"มีเรื่องอะไรจ๊ะ พูดมาได้เลย"

"คือว่าผมมีเพื่อนที่เรียนจบมาจากต่างประเทศ เขาอยากมาทำงานที่นี่ ฝีมือดีมาก คุณพรจะให้โอกาสเขาหรือเปล่าครับ"

"นักเรียนนอกหรือ"

"ครับ... เรียนจบด้านการตลาดมาจากสหรัฐฯ"

"น่าสนใจเหมือนกันนะ เอาสิ พรุ่งนี้เรียกเขามาเลย"

ประวิทย์ยิ้มอย่างพอใจ รีบพูดขึ้นต่ออีกว่า

"ขอวันนี้เลยไม่ได้หรือครับ เขามาหาผมพอดี"

หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นสูง

"เหรอจ๊ะ เอาสิ... งั้นเรียกเข้ามาเลย"

"ครับ ขอบคุณมากครับ"

เมื่อลูกน้องหนุ่มออกไป หญิงสาวหยิบตลับเครื่องสำอางออกมาแต่งแต้มลงบนใบหน้าเพิ่มความสวยให้กับตัวเอง

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงสาวนั่งยืดตัวตรง

"เชิญค่ะ"

ประตูถูกผลักเปิดออก ประวิทย์เดินนำผู้ชายร่างกายสูงใหญ่ ผิวขาวออกชมพูเข้ามา

เขาเป็นผู้ชายที่หน้าตากระเดียดออกไปทางตะวันตก ผมยาวสีน้ำตาลถูกรวบมัดไว้ทำให้ดูน่ามองยิ่งขึ้น

หญิงสาวยิ้มหวาน

"เชิญค่ะ"

ชายหนุ่มทั้งสองนั่งลงข้างๆ

จรัสพรมองที่ประวิทย์

แล้วยิ้ม

"ไม่ต้องกลัวว่าเพื่อนจะหายหรอกประวิทย์ คุณออกไปทำงานได้แล้ว"

"ครับ ถ้างั้นผมฝากเพื่อนด้วย"

เมื่อประวิทย์เดินออกไปแล้ว หญิงสาวยิ้มให้ชายหนุ่มหน้าลูกครึ่ง เขาทำท่าจะยกมือไหว้ หญิงสาวร้องห้ามเอาไว้เสียก่อน

"อย่าเลยค่ะ ท่าทางคุณอายุจะมากกว่าพรอีกมั้ง"

"ครับ ผมอายุ 30 ปีครับ"

หญิงสาวยิ้มพอใจเต็มที่

"นั่นน่ะสิ พรอายุน้อยกว่านิดหน่อย แต่ไม่บอกนะคะ ว่าพรอายุเท่าไหร่"

"คุณชื่อพรเหรอครับ"

หญิงสาวยิ้ม สายตาบ่งบอกว่าพอใจเขาเต็มที่

"ชื่อเล่นค่ะ ส่วนชื่อจริงจรัสพร"

"เป็นชื่อที่เพราะมาก ผมชื่อมาวินครับ"

"มาวิน เป็นชื่อที่เท่มากๆ ค่ะ แต่หน้าตาคุณไม่เหมือนคนไทยเลยนะคะ"

"ครับ พ่อผมเป็นอเมริกันครับ แม่เป็นคนไทย เปิดร้านอาหารอยู่ที่โน่น แต่ผมอยากมาอยู่เมืองไทยมากกว่า"

หญิงสาวจ้องหน้ามาวิน ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจไม่น้อย

"ตกลงพรรับคุณเข้าทำงานค่ะ"

ชายหนุ่มยิ้มอย่างลิงโลด เพียงแค่เหยียบแผ่นดินแม่เพียง 2 วันเขาก็ได้ทำงานแล้ว และเจ้าของบริษัทคนสวยเสนอเงินเดือนให้เขามากจนพอใจ

เมื่อปุราเดินเข้ามาในห้อง หญิงสาวรีบเปลี่ยนอริยบททันที

"มาวิน นี่คุณปุรา เป็นเจ้าของบริษัทอีกคน"

เมื่อมาวินยกมือไหว้ ปุราทำหน้าแปลกใจ ถามหญิงสาวที่ยังคงยิ้มหวานให้

"พนักงานคนใหม่ค่ะ"

"ทำหน้าที่อะไร บริษัทเรามีพนักงานเต็มทุกตำแหน่งแล้วนี่นา"

"พนักงานการตลาดน่ะค่ะ จบจากนอกเชียวนะคะ พรตกลงรับไว้แล้วค่ะ"

"เหรอ... ตามใจ... ผมจะออกไปข้างนอกก่อนนะ"

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงเขย่งปลายเท้าหอมแก้ม แต่เมื่อมาวินนั่งอยู่ตรงหน้า ทำให้หญิงสาวไม่กล้าทำอะไร หญิงสาวไม่อยากให้เขารู้ว่าเธอกับปุราเป็นอะไรกัน

หญิงสาวคุยกับมาวินนานมาก เธอบอกให้เขาไปเตรียมตัวเพื่อมาทำงานในวันรุ่งขึ้น

❋❋❋❋

"คุณพรเป็นเจ้าของบริษัทที่อายุน้อยมาก"

มาวินกล่าวกับประวิทย์

"นายไม่รู้อะไร คุณพรกับคุณปุราเป็นแฟนกัน คุณปุราเปิดบริษัทให้"

"อ้อเหรอ... เราไม่รู้ แต่เธอดีนะที่รับเราเข้าทำงาน ทั้งที่ไม่ขอดูงานก่อน"

ประวิทย์มองหน้าเพื่อนนิ่งๆ อยากรู้ความในใจของมาวินที่มีต่อจรัสพร

"เราจะบอกนายให้อย่างอยู่ห่างๆคุณพร แล้วนายจะไม่เสียใจ"

❋❋❋❋

ที่โรงพยาบาล... นวลพิมพ์นั่งจับมือเหี่ยวแห้งของแม่ด้วยความสงสาร นางภาผู้เป็นแม่รู้ดีว่าโรคหอบหืดไม่มีทางรักษาหายขาด นอกเสียจากต้องรักษาตามอาการที่กำเริบ เธอจึงต้องเวียนเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ

"พรุ่งนี้แม่ก็กลับบ้านได้แล้วจ้ะ"

หญิงสาวกล่าวกับมารดาด้วยเสียงสดใส

หลายวันมาแล้วเธอต้องอยู่ในบ้านเช่าเพียงตามลำพังคนเดียว มันเงียบเหงาจับใจ บางครั้งเธอต้องหวาดผวา สะดุ้งกลางดึก เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

หญิงสาวถูกผู้ชายคนนั้นกระทำด้วยแรงที่เหนือกว่า เขามีสิทธิ์ทำแบบนั้นโดยชอบธรรม เพราะได้จ่ายเงินให้เธอแล้ว

"ไม่รู้ว่าค่ารักษาจะแพงแค่ไหน เอ็งมีเงินเหรอ นวล"

นางภาเป็นกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย แม้จะเป็นโรงพยาบาลของรัฐบาล แต่การที่มาอยู่หลายวันอย่างนี้ต้องสูญเสียเงินไม่น้อย และรู้ว่าลูกสาวยังหางานทำไม่ได้ หลังจากเรียนจบระดับ ปวส. มาได้เกือบหนึ่งปี

"นวลก็พอมีเงินเก็บอยู่บ้างจ้ะ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ขอให้แม่หายดีก็พอแล้ว แม่ต้องรักษาตัวเองนะ อย่าปล่อยให้เนื้อตัวเย็น"

หญิงสาวเตือนมารดาให้รู้จักการรักษาตัวเองตามที่หมอสั่งไว้ นางภาได้แต่ทอดถอนใจ เบื่อหน่ายต่อโรคที่เป็นอยู่

"เบื่อจริงๆ เมื่อไหร่มันจะตายๆไปเสียทีก็ไม่รู้"

หญิงสาวหน้าเสีย ได้แต่ปลอบใจไปตามเรื่อง

กระทั่งเห็นว่าได้เวลาพอสมควรจึงขอตัวกลับ

ขณะที่นวลพิมพ์กำลังเดินออกจากประตู เธอรู้สึกคลื่นไส้เหมือนอยากอาเจียน เธอจึงต้องรีบกลับบ้านเพื่อไปพักผ่อน

✳✳✳✳

วันที่มาวินมาทำงาน...คนที่ตื่นเต้นจนออกนอกหน้าไม่มีใครเกินจรัสพร เธอแอบย่องมาหาเขาถึงในห้องทำงาน

ชายหนุ่มตกใจไม่น้อยที่เห็นเจ้าของบริษัทคนสวยมาหาเขาถึงที่ จรัสพรขยับนั่งใกล้ๆเขาจนได้กลิ่นน้ำหอมชั้นดี

"พรมาดูงานค่ะ ว่าไปถึงไหนแล้ว งานนี้ถ้าเสร็จแล้วคุณจะได้เปอร์เซ็นต์เยอะเลย"

"ขอบคุณมากครับ"

"ตอนนี้วางมือได้หรือยังคะ เราออกไปทานข้าวกันเถอะค่ะ นี่ก็บ่ายโมงกว่าแล้วนะ"

"ผมกะว่าจะทำงานชิ้นนี้ให้เสร็จก่อนครับ"

หญิงสาวยิ้มกว้าง

"ดีใจจังที่ได้ร่วมงานกับคุณ แต่วางมือก่อนเถอะค่ะ ไปค่ะ พรหิวแล้ว"

ถือวิสาสะดึงแขนมาวินเดินออกไป ชายหนุ่มตกใจ ไม่คิดว่าจรัสพรจะกล้าจับต้องเนื้อตัว เขาแอบถอนหายใจยาว นึกถึงคำเตือนของประวิทย์ขึ้นมาทันที

"จะไปร้านไหนครับ"

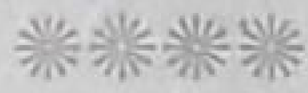
"ร้านที่ศูนย์การค้าข้างหน้านี่แหละ คุณปิดห้องเอาไว้ก่อน เดี๋ยวของจะหาย ถ้าของหายพรให้คุณชดใช้นะคะ"

เวลาพูดหญิงสาวทำเล่นหูเล่นตาไปด้วย มาวินไม่กล้าขัดใจเธอ ยอมทำตามทุกอย่าง

จรัสพรทำหน้าที่คนขับโดยมีมาวินนั่งเคียงข้าง เธอรู้สึกมีความสุขที่ได้นั่งข้างกับผู้ชายหน้าตาดี

ตรงกันข้ามกับมาวินใจไม่ดี กลัวปุรามาพบเข้า และเกิดเรื่องวุ่นวาย จะทำให้เขาต้องหางานทำใหม่

"เป็นไงคะ สีหน้าคุณไม่ค่อยดีเลย"

จรัสพรถามขณะเดินเคียงคู่กับมาวินเข้าไปในร้านอาหาร ผู้หญิงหลายคนที่เห็นชายหนุ่มต้องแอบมองในความหล่อของเขา ทำให้จรัสพรรู้สึกภูมิใจที่ได้เดินควงคนหล่อ

"ผมกลัวว่าคุณปุราจะรู้และไม่พอใจ"

"ไม่เกี่ยวกันเลย เรื่องคุณปุรานี่ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นไปได้พรอยากแยกไปทำเอง เขาชอบเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตของพรมากเกินไป"

มาวินสะดุ้ง ไม่คิดว่าจรัสพรจะกล้าทิ้งถังข้าวสารของตัวเอง

"มาวินคะ ถ้าพรแยกตัวออกไป คุณจะมาทำงานกับพรหรือเปล่า ส่วนแบ่ง 50-50 นะคะ"

ชายหนุ่มชะงักเท้า มองหน้าจรัสพรเหมือนไม่เชื่อในคำพูด เป็นไปได้อย่างไร ปุราให้ทุกอย่างแก่เธอ แล้วเธอจะชิ่งตัวออกมาเพื่อก่อตั้งบริษัทใหม่แข่งกับเขา เขาเพิ่งร่วมงานกับเธอแค่วันเดียว ไม่รู้ว่าเธอจะมาไม้ไหน

"ผมว่า... คุณคิดดูให้ดีเสียก่อนเถอะครับ"

"พรคิดดีแล้วค่ะ แต่ต้องรออีกนิด เวลานี้ ขอให้คุณแสดงฝีมือให้เต็มที่ เพื่อให้งานประทับใจลูกค้า"

"ครับ... ผมจะทำอย่างสุดความสามารถ"

ทั้งสองนั่งที่ร้านอาหารไทย หญิงสาวเอาอกเอาใจชายหนุ่มจนเขารู้สึกอึดอัด

จรัสพรแสดงออกกับมาวินประหนึ่งเป็นคนรักกัน แต่ชายหนุ่มไม่กล้าแสดงอะไรมาก นอกจากนั่งเป็นหุ่นให้เธอทำตามใจชอบ เขาอยากให้พ้นเวลาอาหารมื้อนี้ไปเร็วๆ

ปุราเหงาอีกตามเคย... จรัสพรไม่ยอมกลับเข้าคอนโดฯ โทรศัพท์เข้ามือถือก็ไม่มีสัญญาณตอบรับ

เขาคิดไปต่างๆนานา โดยเฉพาะเมื่อเขาคิดว่าเธออยู่กับผู้ชายคนอื่น ทำให้หงุดหงิดใจไม่น้อยที่ต้องเจอกับผู้หญิงนักเที่ยว เรื่องนี้เขาจะต้องคุยกับเธอให้รู้เรื่อง

แต่เวลานี้ความเหงาเกาะกุมใจปุรามาก เขาจึงออกไปหาความสุขตามประสาผู้ชาย และเจอกับสาวน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่ง เมื่อตกลงราคากันเรียบร้อย ก็พาเธอมาหาความสุขในห้องเหมือนเช่นเคย

ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเขารู้ว่าสาวน้อยไร้เดียงสาที่เขาคิด เธอไร้เดียงสาเฉพาะแค่ใบหน้าเท่านั้น แต่ส่วนอื่นๆของร่างกายถูกใช้งานเสียช่ำชอง

เขาเสียอารมณ์กับสาวน้อยคนนี้พอสมควร แต่ก็ฝืนทำกิจกามกับเธอจนเสร็จโดยที่หาความสุขไม่ได้เลย

เมื่อสาวน้อยที่ร่างกายไม่ไร้เดียงสากลับไปแล้ว ปุรานอนคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่คนเดียว

แวบหนึ่งปุรานึกถึงผู้หญิงชื่อนวลพิมพ์ เขารู้สึกว่าได้ทำผิดกับเธอมาก เขาอยากพบเธออีกครั้ง อยากพูดคุยกับเธอ

ชายหนุ่มยังรู้สึกประทับใจในความไร้เดียงสาและความบริสุทธิ์ในร่างกายของเธอ ภาพใบหน้าตอนที่เธอเจ็บปวดเพราะการกระทำของเขายังติดตาจนทุกวันนี้

เขารู้สึกผิดไม่น้อยที่กระทำกับเธออย่างรุนแรง เพราะความโกรธเข้าครอบงำ ถ้าเขามีสติ หรือเฉลียวใจสักนิด เขาคงไม่ทำกับเธอแบบนั้น

ความรู้สึกของปุราตอนนี้สงสารเธอเป็นที่สุด เขาเสียใจที่ได้ทำร้ายจิตใจและร่างกายของเธอจนบอบช้ำ

เขาตั้งใจไว้ว่า หากได้เจอเธออีกครั้ง เขาจะตอบแทนเธอด้วยการให้ชีวิตใหม่ที่ดีกับเธอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงิน หรือเรื่องอะไรก็แล้วแต่

❋❋❋❋

ทันทีที่จรัสพรย่างเท้าเข้าสำนักงาน เห็นปุรานั่งหน้าบึ้งอยู่ และมองหญิงสาวด้วยสายตาไม่พอใจ

หญิงสาวแสร้งทำเป็นยิ้มและหอมแก้มเขาเบาๆ เพราะรู้ตัวว่าผิด เมื่อคืนเธอไม่ได้กลับห้อง

"ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะคะ ไม่พอใจอะไรหรือเปล่า"

เขาเหลือบมองร่างผู้หญิงที่เขาลุ่มหลง และเมินไปมองที่อื่น

"เมื่อคืนหายไปไหนมา ทำตัวเหลวไหลสิ้นดี"

หญิงสาวหัวเราะเสียงสดใส ตีหน้าซื่อ

"โธ่เอ้ย... นึกว่าเรื่องอะไร เรื่องนี้เอง พรออกไปพบลูกค้ารายใหญ่ ฉลองกันหนักไปหน่อย ก็เลยขอนอนที่ห้องลูกสาวของเค้าค่ะ มาวินก็ไปด้วย"

"รู้สึกว่าเดี๋ยวนี้จะอี๋อ๋อกับลูกน้องคนนี้เหลือเกินนะ"

หญิงสาวสะดุ้ง หน้าซีดที่เขาระแวง แต่คนอย่างเธอหรือจะเป็นลูกไล่ใครง่ายๆ ไม่มีทางเสียล่ะ

"พี่ปุราขา พูดอะไรอย่างนั้นนะคะ อย่าให้พรคิดว่าพี่หึงลูกน้องนะ"

"ก็มันน่าหึงหยอกเสียเมื่อไหร่ รูปหล่อมาดแมนขนาดนั้น ถ้าพี่เป็นผู้หญิง ก็คงชอบ"

"เหลวไหลน่า ไม่มีอะไรหรอก พรแค่เห็นว่าเขาทำงาน

เก่ง ก็เลยให้ความหวังเอาไว้เยอะๆ จะได้อยู่กับเรานานๆ คนที่ มีฝีมืออย่างนี้ ปล่อยให้หลุดมือไปก็โง่เต็มที"

หล่อนอธิบายให้ปุราเข้าใจ ชายหนุ่มพยักหน้าช้าๆ

เสียงโทรศัพท์มือถือของจรัสพรดังขึ้น หญิงสาวรีบรับ

"คุณพรหรือครับ นี่ผมเองนะครับ แวม"

หญิงสาวหน้าซีด ทำอะไรแทบไม่ถูก

"สวัสดีค่ะ มีอะไรหรือคะ"

"อ้าว... ทำไมถามผมอย่างนี้ล่ะ ผมอยากจะถามว่าวันนั้นทำไมถึงรีบหนีผม"

หญิงสาวตัดสินใจวางกดปิดสายทันที กลัวปุราจะจับได้ว่าหล่อนไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา

ปุรามองเธอเหมือนจับผิด

"ใครโทรมาน่ะ"

หญิงสาวยิ้ม ทำท่ายักไหล่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"คนต่อผิดค่ะ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิคะ ไม่หล่อเลย เดี๋ยวไปคอนโดฯกันนะคะ พรจะอาบน้ำให้"

หญิงสาวหาทางออกโดยที่ชายหนุ่มไม่ติดใจสงสัยอะไรอีกต่อไป

จรัสพรยิ้มอย่างผู้มีชัยที่กำหัวใจของลูกเศรษฐีเอาไว้ทั้งดวง แม้จะยังไม่ได้รับการยกย่องว่าเป็นเมีย แต่ทุกค่ำคืนเขาก็อยู่กับเธอ ไม่เคยไปไหน เว้นเสียแต่เธอออกไปเที่ยวตามลำพังเท่านั้น หญิงสาวจึงมั่นใจว่าปุราไม่ทิ้งเธอแน่นอน

❋❋❋❋

ขึ้นเดือนใหม่... วาวเข้ามาทำงานเป็นวันแรก เมื่อเห็นมาวิน เธอถึงกับส่งสายตาหวานๆให้ ทำให้จรัสพรหงุดหงิด และขัดตามาก

"วาว เธอเอางานนี้ไปพิมพ์ให้หน่อยได้มั้ย"

วาวหันกลับมองเพื่อนที่กลายมาเป็นเจ้านายของตน เธอไม่ชอบใจที่เพื่อนใช้อำนาจกับเธอ

"ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ แค่นี้เอง"

หญิงสาวรับงานไปพิมพ์ แต่บางครั้งแอบมองมาวินที่นั่งทำงานอีกมุมหนึ่งเงียบๆ ทำให้จรัสพรทนไม่ได้ เธอต้องหาทางตัดไฟเสียต้นลม

"วาว เธอเข้ามาในห้องฉันหน่อย"

วาวเดินเข้ามาพร้อมงานที่พิมพ์เรียบร้อยแล้ว

"ว่าไงคะท่านผู้อำนวยการ"

ทำเสียงเหมือนประชด จรัสพรอยากเอาแฟ้มงานฟาดหน้าวาวนัก

"ไม่จำเป็นต้องเรียกฉันถึงขนาดนั้นหรอกน่า"

"ก็ดูคุณวาวเครียดเหลือเกินนี่นา"

"เอาล่ะๆ เรามาคุยเรื่องงานกันดีกว่า ฉันว่าเธอนั่งทำงานข้างนอกมันไกลฉันไป ย้ายเข้ามานั่งในห้องนี้ดีกว่า ฉันจะให้เด็กช่วยยกโต๊ะ"

วาวหน้าตึงทันที รู้สาเหตุที่จรัสพรให้เธอย้ายที่นั่ง

"ถามจริงๆเถอะ เธอหึงที่ฉันสนใจคุณมาวินหรือเปล่า"

จรัสพรหน้าแดง โกรธที่เพื่อนรู้ทัน

"เธอพูดอะไรอย่างนั้น น่าเกลียด ฉันไม่ลดตัวลงไปหรอกย่ะ"

"แต่แววตาเธอมันบอกอย่างนั้น"

สุดจะทนอีกต่อไป จรัสพรตบมือลงกับโต๊ะเสียงดัง

"จะเกินไปแล้วนะ เธอเป็นใครกัน ทำไมต้องมาต่อปากต่อคำกับฉันอย่างนี้ด้วย"

วาวพยักหน้า มองจรัสพรอย่างไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย

"เอาเถอะ ฉันรู้ว่าเป็นลูก

น้องเธอ แต่ขอบอกก่อนนะ มาวินเป็นผู้ชายที่ไม่โง่หรอก ถ้าเธอคิดจะหลอกเขา เธอต้องคิดทบทวนให้ดี"

วาวทำท่าจะลุกหนี แต่ทำท่าเหมือนนึกอะไรได้

"อ้อ... พี่แวมถามหาเธอแน่ะ ว่าทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มาสังสรรค์กันเหมือนก่อน"

จรัสพรสะบัดหน้าหนี วาวเดินยิ้มออกจากห้อง และเดินเข้าไปหามาวินอย่างไม่เกรงสายตาของจรัสพร ที่มองเธอเหมือนกับจะกินเลือดกินเนื้อ

ปุราต้องเดินทางไปต่างประเทศหนึ่งอาทิตย์... เป็นช่วงโอกาสอันดีที่จรัสพรเข้าไปพัวพันกับมาวิน เธอชักชวนเขาไปที่ต่างๆ โดยไม่ดูเวลา แต่ชายหนุ่มยังคงไว้ตัวอยู่มาก

"ผมว่านี่มันจวนจะมืดแล้วนะครับ"

"มืดสิดี เราจะได้เห็นว่าตลาดในเวลากลางคืนนี่เป็นยังไง เหมือนกับกลางวันหรือเปล่า ไปเถอะมาวิน"

ชายหนุ่มจนปัญญา วันนี้เขามีนัดกับญาติของแม่ว่าจะไปงานเลี้ยงของยาย คงต้องผิดนัด ยอมโดนด่า เมื่อเจ้านายต้องการเรียกใช้ตัว

"ครับ... ขอเวลาผมเก็บของเดี๋ยวเดียว"

มาวินนั่งรถไปกับเจ้านายสาว เธอพยายามใส่ร้ายวาวให้ชายหนุ่มได้รับรู้ เพื่อไม่ให้เขาสนใจวาว

"คุณกับวาวรักกันหรือเปล่าคะ"

เจอคำถามนี้มาวินถึงกับสะดุ้ง

"คุณเอาอะไรมาพูดครับ"

"ก็ได้ยินวาวเคยเปรยให้ฟัง เป็นเชิงว่าคุณกับเธอชอบพอกัน"

มาวินหัวเราะด้วยความขบขัน ดูๆไปแล้วท่าทางจรัสพรแคร์เขามาก

"ไม่จริงหรอกครับ ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นกับเธอเลย ผมคิดว่าเป็นเพื่อนร่วมงานที่นิสัยดีคนหนึ่ง ก็เท่านั้น"

"ดีแล้วล่ะ ที่ไม่คิดเกินเลยจากความเป็นเพื่อน"

มาวินจ้องหน้าเจ้านายสาวพราวเสน่ห์

"ทำไมครับ"

หญิงสาวทำเป็นถอนหายใจยาว เหมือนไม่อยากพูดออกมา

"พูดไปก็เหมือนเป็นการนินทาเพื่อน แต่อย่างว่าแหละนะ เพื่อให้คุณรู้จักวาวดีขึ้น วาวเคยแต่งงานและเลิกกับสามีไปแล้ว ตอนนี้เธอต้องการหาผู้ชายสักคนมาเป็นผู้นำ คุณปุราเองยังเคยถูกเธอตามตื๊อเลย"

"จริงเหรอครับ"

"จริงสิ แต่อย่าพูดไปล่ะ สมัยที่เรียนหนังสือมาด้วยกัน วาวมักจะชิงดีชิงเด่นกับพรเสมอ แต่พรไม่สนใจหรอก พรเรียนหนังสืออย่างเดียว"

"มิน่า พักหลังเธอพยายามเข้าใกล้ผมมาก"

"คิดว่าคุณเคลิ้มเสน่ห์เธอเสียแล้ว"

มาวินส่ายหน้าไปมา

"ไม่หรอกครับ ผมเคยได้คิดอย่างนั้น คุณพรบอกผมก็ดีแล้ว ผมจะได้ระวังตัว"

หญิงสาวพอใจที่มาวินให้คำมั่นสัญญาอย่างนี้

❋❋❋❋

เมื่อกลับจากบ้านลูกค้า จรัสพรขอให้มาวินมาส่งเธอที่คอนโดฯ ซึ่งเป็นรังรักของเธอกับปุรา

สาวเจ้าเล่ห์เปิดไฟน้อยดวง เพื่อให้แสงสลัวๆ และเธอแกล้งสะดุดขาตัวเองล้มลง มาวินไม่รู้ทันมารยาหญิง รีบเดินไปรับร่างอวบอัดไว้ทัน จรัสพรแนบหน้าลงกับหน้าชายหนุ่มและกอดเสียแน่น

"มาวิน"

หญิงสาวกระซิบเสียงแหบพร่า มาวินพยายามแกะมือเธอออก แต่หญิงสาวยังคงกอดแน่นยิ่งกว่าเดิม

"พรขยับตัวไม่ถนัดเลย มาวิน คุณช่วยอุ้มพรไปที่เตียงนั่นหน่อยสิคะ"

ชายหนุ่มจำต้องช้อนร่างจรัสพรไปนอนเหยียดยาวที่เตียง การสัมผัสถูกต้องเนื้อตัวทำให้เขารู้สึกหวั่นไหว เธอเองก็ทำเหมือนเจ็บปวดเสียเหลือเกิน

"คุณอย่าเพิ่งไปไหนนะคะ พรต้องการเพื่อน"

ชายหนุ่มนั่งลงใกล้ๆสาวสวย

"ครับ... ขาคุณเป็นอะไรมากหรือเปล่า"

"รู้สึกปวดค่ะ พรุ่งนี้ไม่รู้ว่าจะขับรถได้หรือเปล่า"

"งั้นพรุ่งนี้ผมมาช่วยขับรถให้ก็แล้วกันครับ"

จรัสพรยิ้ม และทำท่าเจ็บปวดมากยิ่งขึ้น จนชายหนุ่มต้องช่วยบีบนวดตามน่องเพื่อให้คลายอาการเจ็บปวด

หญิงสาวดึงกระโปรงขึ้นสูงๆ เพื่ออวดเรียวขาที่ขาว

สวยของเธอเป็นการยั่วยวน

"สูงขึ้นมาอีกนิดค่ะ ตรงนี้พรก็ปวด"

มาวินต้องนวดขาเธอให้สูงขึ้นตามคำร้องขอ ผิวขาที่เนียนสวยของเธอทำให้เขาลืมตัว เผลอบีบไปแรงๆ

สาวสวยแกล้งทำเสียงร้องคราง ไม่รู้ว่าเธอเจ็บหรือมีความสุขกันแน่

"ตามสบายเลยนะคะ คุณไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ ห้องนี้พรอยู่คนเดียว"

พูดออกมาได้ว่าอยู่คนเดียว ในเมื่อมาวินเห็นรองเท้าผู้ชายวางอยู่สองคู่ และจำได้แม่นยำว่าเป็นรองเท้าของปุรา

"เอ่อ... ครับ... แต่ผมว่าไม่เหมาะ"

หญิงสาวทำหน้างองํ้า

"คุณมาวินจะใจร้าย ให้ผู้หญิงที่ขาเจ็บทำอะไรไม่ได้อยู่ในห้องเพียงคนเดียวหรือคะ"

มาวินเจอคำนี้ ทำให้เขาไม่กล้ากลับ เขาต้องทนอยู่กับเธอภายในห้องพักหรูที่ปูพรมไปทั้งห้อง

จรัสพรเอนกายลงนอนหงาย หน้าอกปลอมที่อวบชันกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการหายใจ ชายหนุ่มตกใจเมื่อมือเขาถูกเธอจับไปวางบนหน้าอกใหญ่ของเธอ

"คุณไม่เห็นใจพรเลย ดูสิ หัวใจพรเต้นแรงใหญ่แล้ว"

ชายหนุ่มใจไม่ดี กลัวว่าใครจะรู้เห็นการเข้ามาของเขา

"อย่าทำอย่างนี้ครับ"

"พรจะทำค่ะ เป็นความต้องการของพร นะคะมาวิน คืนนี้คุณต้องอยู่กับพรทั้งคืน"

ชายหนุ่มได้ยินก็ใจหายรีบผงะถอยออกห่าง หญิงสาวบีบน้ำตาให้ร่วงเผาะ

"คุณรังเกียจพรใช่ไหม.."

ได้ยินแบบนี้มาวินใจอ่อนยวบลงทันที

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ

แต่ผมเห็นว่ามันไม่สมควร ถ้าคุณปุรารู้เข้า ผมคงตายแน่ๆ"

"ไปสนใจทำไมคะ กับผู้ชายเผด็จการอย่างนั้น คุณรู้มั้ย เขาบังคับพรทุกอย่าง ที่เห็นเขาทำดีกับพร เขาแกล้งทำมากกว่า พรจึงต้องหาทางหนีห่างจากเขาไงล่ะคะ"

หญิงสาวร้องไห้หนักขึ้น มาวินใจอ่อน จับมือเธอไว้

"ผมขอโทษที่ทำให้คุณเสียใจ"

หญิงสาวยิ้มทั้งน้ำตา

"ไม่เป็นไรคะ ขอบคุณที่เห็นใจพร และไม่รังเกียจพร เวลานี้พรต้องการผู้ดูแลมากที่สุด"

หญิงสาวพูดพร้อมกับดึงลำคอมาวินลงมา จมูกชายหนุ่มถูกกดต่ำลงมาจนถูกแก้มนวล หญิงสาวแอบยิ้มอย่างผู้ชนะ

ผู้ชายที่มีประโยชน์ต่อเธอไม่ว่าเรื่องงานหรือเรื่องความของกามรมณ์ หล่อนจะต้องคว้าเขามาให้ได้

เมื่อจมูกของชายหนุ่มได้สัมผัสกับแก้วนวล กิเลสตัณหาก็ได้ครอบงำชายหนุ่มทันที เขาประกบปากกับจรัสพรแล้วยื่นลิ้นเข้าไปในช่องปากของเธอ

หญิงสาวไม่รอช้า ยื่นลิ้นเข้าไปสัมผัสกับลิ้นเขา การแลกลิ้นอย่างเร่าร้อนได้เปิดฉากขึ้น ทั้งคู่จูบปากกันอย่างดูดดื่ม ไฟแห่งราคะได้จุดติดขึ้นมาทันที

มือที่ไม่อยู่นิ่งของมาวินเริ่มสำรวจไปตามร่างกายของสาวสวย โดยเฉพาะที่หน้าอกขนาดใหญ่ แม้ว่าจะเป็นของปลอม แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกเร้าใจเป็นอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มล้วงเข้าไปในเสื้อชั้นในของจรัสพร แล้วบี้ไปที่เม็ดทับทิมของเธอ หญิงสาวแอ่นหน้าอกขึ้นด้วยความสยิว

“อา... มาวิน... พรรักคุณ...”

จรัสพรพูดออกมาอย่างลืมตัว เธออยากพูดคำนี้ออกมานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาส นี่เป็นโอกาสดีที่หญิงสาวจะเผยให้เขารับรู้ความในใจของเธอ

มาวินตอนนี้หูอื้อตาลายไม่ได้สนใจคำพูดของหญิงสาวสักเท่าไหร่ เขาบีบเน้นๆไปที่เต้าใหญ่ของเธออย่างมันส์มือรู้สึกว่ามันแน่นดีเหลือเกิน

จรัสพรจะตื่นเต้นและมีความสุขทุกครั้งที่โดนหนุ่มหล่อทำแบบนี้ แต่ครั้งนี้เธอมีความ

สุขมากกว่าทุกครั้ง เพราะมาวินถูกใจเธอมากเป็นพิเศษ

“พรมีความสุขจังเลยค่ะ มาวินขา...”

มาวินยิ้มให้เธอ แล้วเอ่ยออกมา

“เราถอดชุดออกกันเถอะครับ”

ทั้งคู่ต่างถอดชุดของตัวเองออกจนหมด เมื่อร่างกายเปลือยเปล่า จรัสพรจ้องมองแก่นกายของชายหนุ่มแล้วทำตาลุกวาวอย่างตื่นเต้น

“โอ... ของคุณมันดูเยี่ยมจริงๆ...”

เป็นเพราะมาวินเป็นลูกครึ่งฝรั่ง ผิวขาว แก่นกายเขาจึงสีขาวสะอาด ตรงปลายเป็นสีชมพูอ่อน หญิงสาวไม่เคยเจอแบบนี้ เธอเคยเจอแต่คนไทยซึ่งแก่นกายสีจะค่อนข้างคล้ำ

ข้อสำคัญ ขนาดของเขามันใหญ่กว่าของผู้ชายไทยโดยทั่วไปด้วย ซึ่งเป็นที่ถูกใจเธอเป็นอย่างมาก

“ขอพรชิมดูหน่อยนะคะ ว่าอร่อยหรือเปล่า”

จรัสพรไม่อายแล้ว เธอคว้าแก่นกายเขามาใส่ปากอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งริมฝีปากทั้งลิ้นของเธอ ทำหน้าที่ได้อย่างชำนาญ ชายหนุ่มแหงนหน้า แล้วครางออกมา

“อูย... พอเถอะครับ... ผมไม่ไหวแล้ว...”

หญิงสาวไม่เคยเจอสีชมพูอ่อนแบบนี้ เธอจึงใช้ปากทำให้เขาอยู่นาน จนเขาอยู่เฉยไม่ได้

“อย่าทรมานผมเลยครับ ให้ผมทำเลยดีกว่า”

หนุ่มลูกครึ่งจับหญิงสาวนอนหงาย แล้วเขาสอดแก่นกายเข้าไปในร่างของเธอช้าๆ ตอนแก่นกายไหลเข้าไปในร่างเธอ ความรู้สึกมันแน่นคับภายในร่างของเธอมาก เพราะเธอไม่เคยเจอขนาดใหญ่แบบนี้มาก่อน

จรัสพรเสียวซ่านอย่างบอกไม่ถูก เธอมีความสุขจนแทบสำลัก มาวินคือผู้ชายที่เธอใฝ่ฝันมานาน เพิ่งจะมาเจอเอาตอนนี้ เธอคิดว่าจะไม่มีทางปล่อยเขาไปอย่างเด็ดขาด

"อูย... มาวิน... คุณถูกใจพรเหลือเกิน...."

ชายหนุ่มกำลังอยู่ในอารมณ์หื่นในกามรมณ์ จึงไม่สนใจฟังเธอพูดเท่าไหร่ เขาขยับสะโพกขึ้นลงไปตามจังหวะอย่างสม่ำเสมอ

จรัสพรเองก็ไม่ยอมนอนอยู่นิ่งๆ เธอขยับสะโพกส่ายไปมาเพื่อเพิ่มการเสียดสีให้มากยิ่งขึ้น อารมณ์แห่งราคะลุกโชน ขึ้นอย่างร้อนแรง

การร่วมรักของทั้งคู่ดำเนินไปอย่างเผ็ดร้อน มาวินเพิ่มความเร็วและแรงขึ้นตามลำดับ จรัสพรเองก็ไม่ยอมแพ้ เธอขยับสะโพกแข่งกับชายหนุ่มได้อย่างไม่น้อยหน้า

กระทั่งความเสียวซ่านถึงขีดสุด ทั้งคู่ปล่อยของเหลวออกมาพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย

"โอ๊ย... มาวิน... พรถึงแล้ว..."

"ผมก็ถึงเหมือนกัน.. อูย"

เมื่อเสร็จเรียบร้อย จรัสพรหอมแก้มของชายหนุ่มด้วยความรัก ก่อนจะหลับสนิทไปทั้งคู่

มาวินสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อเวลาตีสอง รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขารู้สึกเสียใจมาก ไม่น่าทำอย่างนี้เลย เหมือนเป็นคนเนรคุณ

ชายหนุ่มรีบใส่เสื้อผ้าและย่องออกจากห้องไป โดยไม่รู้เลยว่าที่มุมมืดของคอนโดฯ มีชายในชุดดำมองตามและถ่ายภาพเขาเอาไว้

❋❋❋❋

เช้าวันนี้จรัสพรอารมณ์ดี เธอชะเง้อมองที่ประตูทางเข้าบริษัทบ่อยครั้งเหมือนหาใครบางคน สายมากแล้วมาวินยังไม่มาทำงาน

ประวิทย์เดินเอางานมาให้ หญิงสาวถือโอกาสถามเหมือนไม่สนใจเท่าไหร่

"เพื่อนคุณไปไหนล่ะประวิทย์ ไม่เห็นมาทำงานเลย"

"มาวินหรือครับ เมื่อกี้เขาโทรมาบอกว่าไปทำงานที่บ้านของลูกค้า"

จรัสพรนึกฉุน มาวินทำเหมือนหนีหน้าเธอ หญิงสาวรีบลุกขึ้นเดินจ้ำอ้าวออกจากบริษัททันที โดยมีสายตาของวาวมองตามเหมือนอยากจะตามไปดู

"เวลาคุณปุราไม่อยู่ รู้สึกง่านเหลือเกินนะ"

ประวิทย์มองหน้าวาวเหมือนเตือนว่า อยู่ลับหลังอย่านินทาเจ้านาย

ได้ผล วาวเบ้ปาก ก้มหน้าทำงานต่อ แต่ในใจคิดหาทางกำจัดจรัสพรตลอด เธอจะได้หมดคู่แข่ง เผื่อบางทีปุราอาจจะหันมาสนใจเธอบ้าง

❋❋❋❋

ที่หน้าบ้านลูกค้าคนหนึ่ง ... จรัสพรเห็นว่ามีรถจอดสงบนิ่งอยู่หนึ่งคัน คงเป็นรถจ้าของบ้าน

หญิงสาวรีบเดินเข้าไปทันที และต้องใจเต้นแรงเมื่อเห็นมาวินคุยกับหญิงสาวหน้าใส ท่าทางสนิทสนม ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันนะ

"มาวิน"

หญิงสาวเรียกค่อนข้างดัง มาวินและผู้หญิงคนนั้น

มองหน้าจรัสพรเป็นตาเดียวกัน

"อ้อ นี่คุณจรัสพร เจ้าของบริษัทครับ"

หญิงสาวหน้าใสยกมือไหว้

"สวัสดีค่ะ แมวเป็นลูกสาวคุณสมโภชน์ค่ะ"

จรัสพรยิ้มหวานให้แมวตามมารยาท

"สวัสดีค่ะ แล้วคุณพ่อล่ะไม่มาด้วยเหรอคะ"

"ไม่มาค่ะ ท่านไปดูงานต่างจังหวัด ให้แมวมาช่วยประสานงานแทนค่ะ"

"มิน่า คุณมาวินถึงได้ต้อนรับคุณเสียสุดฤทธิ์"

มาวินหน้าเจื่อน ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องพูดกระแทกแดกดันเขาด้วยนะ

"คุณพร เชิญนั่งก่อนครับ"

จรัสพรเดินเข้ามาประชิดตัวมาวินมาก จนแมวแปลกใจ

"ไม่เป็นไรค่ะ พรเพียงแต่ผ่านมาเท่านั้น คุณแมวมาทางนี้เถอะค่ะ พรอยากให้คุณดูราคาที่ทางเราเสนอไป ไม่ทราบว่าถูกใจหรือเปล่าคะ"

จรัสพรหาทางดึงแมวออกจากมาวิน

ชายหนุ่มรู้ว่าจรัสพรเป็นผู้หญิงที่ร้ายกาจคนหนึ่ง เขาไม่น่าจะไปยุ่งเกี่ยวด้วยเลย มาวินก้มหน้าทำงานโดยไม่สนใจอะไร

จรัสพรทำให้แมวรำคาญจนต้องขอตัวออกไปข้างนอก ปล่อยให้มาวินอยู่กับจรัสพรสองคน

มาวินอึดอัดผู้หญิงคนนี้มาก ไม่รู้จักเวล่ำเวลาเอาเสียเลย เขาพยายามดันร่างเธอออก จนเธอเริ่มไม่พอใจ

"เลิกทำงานได้แล้ว ทำอย่างอื่นสนุกกว่าน่า"

"มันไม่ดีนะครับ ผมต้องทำงาน"

"ถ้าอย่างนั้นก็แว้บออกไปสักชั่วโมงดีมั้ย"

เขารู้ดีว่าหญิงสาวหมายถึงอะไร แต่เขาไม่สนใจผู้หญิงมักมากคนนี้อีกต่อไป

"ผมไม่ไปไหน จะทำงานเท่านั้น"

เขาพูดตัดความสัมพันธ์ จรัสพรเดินมาจ้องหน้าเขา ตาเธอถลนจนดูน่ากลัว

"อ๋อ... มีที่หมายใหม่แล้วใช่มั้ย"

คำพูดนี้เสียดแทงความรู้สึกและเหยียบย่ำลูกผู้ชายเหลือเกิน

"คุณดูถูกผมเกินไปแล้ว"

หญิงสาวเชิดหน้าขึ้นสูง

"ไม่ได้ดูถูก แต่มันคือเรื่องจริง"

ชายหนุ่มยืนเผชิญหน้ากับจรัสพร เขาเหลืออดกับผู้หญิงคนนี้เหลือเกิน

"ผมไม่คิดจะจับใคร แม้แต่คุณ รู้สึกผิดเสียด้วยซ้ำที่ผมทรยศต่อคุณปุรา ผมไม่น่ายุ่งกับคุณเลย พับผ่าสิ"

พูดจบเขาเดินจากไป เหมือนไม่อยากเห็นหน้าเธอ

จรัสพรร้องกรี๊ดๆ โมโหที่เขาว่าเธอ หาว่าเธอนอนกับผู้ชายไม่เลือก

"มาวิน คุณว่าฉัน ฉันต้องเอาชนะคุณให้ได้ คอยดูสิ"

จรัสพรหมายมาดเอาไว้ ผู้ชายคนนี้ไม่มีทางหลุดออกจากชีวิตเธอไปได้ เธอจะต้องจับให้อยู่ วันนี้ปล่อยให้เขาทำใจก่อน บางทีเขาอาจจะติดใจในตัวเธอก็ได้ มาวินยังมีประโยชน์ต่องานมาก ถ้าขาดเขาไป งานต้องหยุดชะงัก

❋❋❋❋

ปุรากลับมาก่อนเวลาถึงสองวัน เขาตรงดิ่งไปที่บ้านของมารดาทันที

"กลับมาแล้วเหรอ"

มารดาทักและเข้าไปจับแขนลูกชายเอาไว้แน่น

"ครับ ผมมีน้ำหอมกลิ่นใหม่มาให้แม่ด้วย รับรองว่าถูกใจแม่แน่ๆ"

"ขอบใจจ้ะ แต่แม่มีเรื่องที่จะพูดกับลูก เกี่ยวกับแม่นั่นนางบำเรอของลูกน่ะ"

ชายหนุ่มชะงัก รู้ว่าคุณเภาไม่ชอบหน้าจรัสพรมากๆ แต่ช่างเถอะ ต่างคนต่างอยู่อย่างนี้ก็ดีแล้ว

"มีอะไรเหรอครับ"

"เมื่อลูกไม่อยู่ แม่ให้นักสืบช่วยดูพฤติกรรมของแม่นั่น และรู้ว่ามันเอาผู้ชายคนหนึ่งเข้าไปนอนกกในห้องของลูก"

ชายหนุ่มตะลึง ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้

"อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิลูก นี่เป็นเรื่องจริง แม่ไม่ได้ใส่ความนะ ลูกต้องทำใจ ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนดี หรือซื่อสัตย์ต่อลูกเลย"

ชายหนุ่มอึ้ง ทำอะไรไม่ถูก สมองมึนงงเหมือนโดนทุบศีรษะอย่างแรง

เมื่อเห็นลูกชายนิ่งไป คุณเภาถึงกับหน้าเสีย

"แม่ขอโทษนะที่ทำให้ลูกคิดมาก มาเหนื่อยๆ ยังต้องมารับฟังเรื่องอะไรก็ไม่รู้"

ชายหนุ่มมองหน้ามารดา น้ำตาคลอจนมารดาตกใจ

"ผมต้องหาทางจับด้วยตัวเองให้ได้ครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นผมไม่เลี้ยงเธอเอาไว้แน่"

มารดากอดลูกชายแน่น ท่านต้องการให้ลูกชายแต่งงานกับลูกสาวของเพื่อน ที่พร้อมทุกอย่าง ไม่มีประวัติด่างพร้อย

"ขึ้นไปพักข้างบนเถอะลูก"

ชายหนุ่มเดินตามมารดาอย่างหงอยๆ

จรัสพรเป็นผู้หญิงที่เลี้ยงไม่เชื่องอย่างที่มารดาบอกจริงหรือ แล้วผู้ชายที่ดอดเข้ามาดีท้ายครัวเป็นใคร ทำไมถึงกล้า

ขนาดนั้น

เขาเชื่อว่ามารดามีข้อมูลจริง ข่าวของท่านไม่เคยพลาดแม้แต่ข่าวเดียว นักสืบที่ทำงานให้ล้วนแต่เป็นมืออาชีพคุ้มกับค่าเงินที่จ้าง

ชายหนุ่มนอนเหมือนคนไม่มีแรง คุณเภานั่งลงบนเตียงลูกชาย

"จะดื่มอะไรร้อนๆมั้ย"

"ผมอยากอยู่คนเดียวมากกว่าครับ ผมอยู่ได้ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ"

ชายหนุ่มหลับตา เหมือนไม่อยากให้ใครรบกวน คุณเภาถอยออกจากห้องลูกชายไปเงียบๆ

"ไม่รู้จะใจอ่อนกับนังร้อยมารยาคนนั้นหรือเปล่า"

❋❋❋❋

ในขณะเดียวกัน... คนที่คุณเภาเกลียดกำลังนอนยกขาไขว่ห้างอยู่บนเตียงคนเดียว เธอนึกถึงมาวิน ไม่ชอบที่เห็นเขาคุยกับแมวอย่างสนิทสนม

"ไม่มีทางหรอก ฉันไม่มีวันปล่อยคุณไปเป็นของใคร"

เธอยอมรับว่าตัวเองเป็นคนโลภเรื่องผู้ชายมาก โดย

เฉพาะกับผู้ชายที่มีหลายสิ่งหลายอย่างสะดุดตาอย่างมาวิน

"สักวันคุณต้องคุกเข่าอ้อนวอนต่อฉัน"

หญิงสาวหลับตา วันนี้ไม่อยากออกไปเที่ยวที่ไหน รู้สึกเซ็งจึงหมกตัวอยู่ในห้อง

เวลานี้มีเธอเกือบครบทุกอย่างที่ต้องการ ขาดแต่เพียงอำนาจที่ใครๆพากันยอมรับ หล่อนต้องหาวิธีเป็นภรรยาของปุราอย่างออกนอกหน้าให้ได้ ไม่ใช่หลบซ่อนเช่นทุกวันนี้

"นังแก่หนังเหนียว เมื่อไหร่จะตายเสียทีนะ"

จรัสพรอดแช่งชังหักกระดูกแม่ของปุราไม่ได้ เคยเห็นคุณเภาทางทีวี แต่ไม่เคยเจอกันจังๆเสียที

"ไม่เท่าไหร่หรอก นังแก่คอยดูเถอะ สักวันนังพรคนนี้จะลบรัศมีของแกให้ดับให้ได้"

แรงอาฆาต พยาบาทจองเวร รวมอยู่ในตัวของผู้หญิงคนนี้ รอให้โอกาสเหมาะๆ เธอจะต้องไปให้ไกลกว่านี้ บางทีต้องผูกมิตรกับนักการเมืองบางคนเพื่อฉุดดันตัวเองให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

จรัสพรคิดฟุ้งซ่านต้องดับด้วยบรั่นดี ดีกรีแรงๆ ดื่มไปถึงครึ่งขวด ก็ทำให้ร่างงามม่อยหลับได้ง่ายดาย

❋❋❋❋

ประตูห้องเปิดออก ปุราในสภาพที่โทรมสุดๆ เขาคิดหาทางแก้เผ็ดผู้หญิงมักมากเห็นเธอนอนคอเอียงตกจากหมอน กลิ่นเหล้าเหม็นคละคลุ้งทั่วห้อง รู้สึกสมเพชเป็นที่สุด

"หมดสภาพเลยหรือแม่คนเก่ง ตื่นมาคุยกันก่อนสิ"

ชายหนุ่มพยายามดึงร่างสวยให้ลุกขึ้น จรัสพรปรือตามอง เวลานี้เธอเห็นเพียงภาพมัวๆ สมองมึนงง ไม่รู้ว่าใครมาจับ ต้องเนื้อตัว เสียงเรียกชื่อเหมือนว่าอยู่ไกลเหลือเกิน

"ตื่นซักทีสิ นอนทำไม ลุกขึ้นมาคุยกันให้รู้เรื่อง"

ชายหนุ่มเขย่าร่างจรัสพรไปมา เห็นเธอยังคงตาปิดอยู่ จึงปล่อยร่างสวยให้ล้มฟาดลงกับที่นอนเหมือนเดิม

ปุรานั่งกุมขมับทั้งสองข้าง เรื่องที่ได้รับฟังมาทำให้เขาคิดมาก จนทำให้ขยะแขยง ไม่อยากจับต้องตัวเธอ

"ทำไมเธอถึงเลี้ยงไม่เชื่อง ที่ให้มันไม่พอรึไง จะเอาอะไรอีก ผู้หญิงอย่างเธอ ได้แค่นี้ก็ดีเกินไปแล้ว"

บ่นเสร็จชายหนุ่มทิ้งร่างนอนลง ในใจปวดร้าว ต้องรอให้จรัสพรตื่นเสียก่อนแล้วค่อยคิดว่าจะทำอะไรต่อไป

แต่ที่แน่ๆ เขาจะไม่เลี้ยงเธออีกต่อไป ทุกอย่างที่ให้เขาจะเอาคืนให้หมด ไม่ปล่อยให้หลุดมือไปเป็นของผู้หญิงมักมากอย่างเธอ

เขานอนคิดจนเผลอหลับไป

สักพักจรัสพรเริ่มรู้สึกตัว ควานมือไปรอบตัว และสะดุดเมื่อเจอร่างของใครคนหนึ่งนอนหลับข้างๆ พอรู้ว่าเป็นใครเท่านั้น เธอรีบโผเข้าหาและซบหน้าลงกับอกกว้างของปุราทันที

"พี่ปุรากลับมาแล้ว พรคิดถึงจังพี่เลยค่ะ"

หญิงสาวซุกไซ้จนชายหนุ่มรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา เขาอยากผลักหน้าเธอให้ออกห่าง แต่ถ้าทำเช่นนั้นเธอต้องรู้ตัว จำต้องประคองหน้ามองจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำขลับคู่นั้น

จรัสพรผวาคลุกหน้าลงกับอกกว้าง ออดอ้อนออเซาะเป็นการใหญ่

"คิดถึงจังเลย มาก็ไม่บอก แล้วทำไมถึงกลับก่อนเวลาล่ะคะ"

"ผมมาแอบดูความประพฤติ"

หญิงสาวสะดุ้ง ถ้าเธอออกไปข้างนอกหรือว่าพาใครมานอนในห้อง เห็นทีต้องแย่แน่ๆ ขอบคุณสวรรค์ที่ยับยั้งไม่ให้เธอทำตามที่หัวใจเรียกร้อง

"พี่เนีย พูดเหมือนไม่ไว้ใจพร"

เขาโอบกอดร่างเต่งตึงทั้งที่อยากจะทุ่มให้ติดข้างฝา

"เพราะไว้ใจไงจึงปล่อยให้อยู่คนเดียว พี่คิดถึงพรมากรู้มั้ย"

"ไปครั้งนี้มีอะไรมาฝากพรบ้างล่ะคะ"

"ก็เป็นกระเป๋าถือ รื้อเอาเองก็แล้วกัน ตอนนี้พี่อยากพักผ่อน"

จรัสพรลุกขึ้นนั่งคร่อมกลางลำตัวชายหนุ่ม แล้วทำ

ท่าโยกคลึงเบาๆ

"ไม่เอานะคะ อย่าเพิ่งนอน พรกำลังเหงา"

เขาไม่สนใจ ดันร่างสวยออกจากตัว

"ไม่เอาน่า พี่ง่วงมาก"

สาวสวยถึงกับเง้างอด

"พรว่าพี่เปลี่ยนไปนะ หรือว่าแอบพาใครไปด้วย บอกมานะ"

ทำเสียงดังขู่ เหมือนหึงเต็มที่ ชายหนุ่มส่ายหน้าไปมา

"ไม่มีอะไรหรอกน่า ขอร้องล่ะ พี่อยากนอน"

หญิงสาวจำต้องปล่อยให้เขานอนนิ่ง สาวเจ้าเสน่ห์เดินไปรื้อกระเป๋าเสื้อผ้าใบใหญ่ ดึงกระเป๋ายี่ห้อดังออกมาดู

"ก็สวยดี รุ่นใหม่เสียด้วย"

จรัสพรจับขึ้นมาดูและเหวี่ยงกองสุมไว้ข้างฝาเหมือนไม่แยแส ทางออกที่ดีที่สุดของเธอก็คือบรั่นดีขวดเดิม ดื่มทีเดียวครึ่งแก้ว ร้อนวาบไปทั้งลำคอ ร่างสวยนอนราบ ยกมือขึ้นก่ายหน้าผาก

"หรือว่าเขาเบื่อเราแล้ว แต่ถ้าเขาเบื่อ เขาจะมาหาเราทำไม คิดมากน่า เขาอาจจะเหนื่อยจริงๆก็ได้"

แล้วหญิงสาวก็หลับไปเพราะฤทธิ์เหล้า แต่ผู้ที่นอนไม่หลับคือปุรา เขาลุกขึ้นมองร่างจรัสพรที่กำลังนอนหลับอยู่ด้วยสายตารังเกียจเต็มที่

"อีกไม่นานหรอก ถ้าเป็นอย่างที่คิด ฉันไม่ไว้เธอแน่"

❋❋❋❋

ปุราเดินออกไปข้างนอก เวลานี้ชายหนุ่มต้องการใครสักคนมาดับกลุ้ม แล้วใครล่ะที่จะช่วยเขาได้

ปุราขับรถไปเที่ยวย่ำราตรี เพื่อหาเหล้าดื่มดับกลุ้ม ช่างบังเอิญที่เจอกับวาว คืนนี้เธอมาเที่ยวคนเดียว เมื่อวาวเห็นปุรา หญิงสาวรีบเข้ามาทักเสียงใส

"สวัสดีค่ะ เจ้านาย มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่คะ"

ชายหนุ่มมองวาว

ผู้หญิงคนนี้อีกคน เขารู้ว่าหล่อนให้ท่าเขาเต็มที่ บางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะมีอะไรดีๆที่รู้เรื่องของจรัสพรก็ได้

"สวัสดีครับ ผมเพิ่งมาถึงเมื่อเย็นนี้เอง"

"แล้วพรเจอเจ้านายหรือ

ยังคะ"

"เจอแล้ว"

ชายหนุ่มตอบห้วนๆ แล้วยกเหล้าขึ้นดื่ม วาวแอบยิ้ม ในใจ เขาต้องมีอะไรในใจแน่ๆ

"แล้วพรล่ะคะ ทำไมไม่ออกมาด้วย"

"เมาหลับไปแล้ว ว่าแต่วาวเถอะ วันนี้มาเที่ยวกับใคร"

"มาคนเดียวค่ะ แต่คิดว่าไม่ดึกหรอก พรุ่งนี้ต้องทำงาน วันนี้วาวรู้สึกเหงาๆ วาวเป็นคนขี้เหงาค่ะ"

วาวพูดพร้อมกับส่งสายตาเป็นประกายให้ชายหนุ่ม

"ถ้าอย่างนั้นเรามาเต้นรำด้วยกันสักเพลงมั้ย"

ดีใจจนเนื้อเต้น ไม่คิดว่าปุราจะเอ่ยคำขอเต้นรำกับเธอ สวรรค์ประทานแท้ๆ เพลงหวานๆอาจทำให้เขาซึ้งกับเธอได้บ้าง

"เป็นเกียรติอย่างยิ่งค่ะ"

สาวสวยผู้ที่กำลังคิดทรยศเพื่อนโผเข้าหาอ้อมกอดเจ้านายหนุ่ม และแอบสูดกลิ่นกายของเขาเอาไว้ เพียงแค่เพลงเดียวก็ทำให้เธอมีความสุขมากพอแล้ว

"วาวสนิทกับพรแค่ไหน"

ปุราแอบถาม วาวเองอยากขายเพื่อนเต็มที่

"สนิทมาก แต่พอพรเข้ากรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยได้เจอกัน จะว่าไปแล้วพรเป็นสาวเจ้าเสน่ห์ แม้แต่พี่ชายวาวเอง เจอพรเพียงแค่ครั้งเดียวยังฝันถึงพรเลย"

ชายหนุ่มยิ้ม แต่เป็นยิ้มที่แฝงไปด้วยเล่ห์กล

"จริงหรือ"

"จริงสิคะ เมื่อเดือนที่แล้วเรายังไปเที่ยวด้วยกันเลย สงสัยเจ้านายกลับไปนอนที่บ้าน"

"ก็ดีนะ พรจะได้ไม่เหงา"

วาวอยากจะร้องกรี๊ดออกมา ดูเขาไม่เดือดร้อนที่โดนสวมเขาเลย

"พี่ชายวาวบอกว่าพรเป็นกันเองกับเขามาก"

เพียงเท่านี้เขาก็รู้แล้วว่าจรัสพรมีอะไรลึกซึ้งกับพี่ชายของวาว ประมวลเหตุการณ์ที่พี่ชายของวาวโทรมาแล้ว จรัสพรรีบปิดสาย โดยอ้างว่ามีคนต่อโทรศัพท์ผิด

"เจ้านายขี้หึงไหมคะ"

แกล้งถามเพราะเห็นเขาเฉยเหลือเกิน ชายหนุ่มยิ้มๆ

"ไม่รู้จะหึงทำไม ในเมื่อเขาไม่ต้องการอยู่กับเรา ก็ต้องปล่อยไป ผมไม่มีสิทธิ์ไปเหนี่ยวรั้งไว้"

วาวอดคันปากไม่ได้

"พี่ชายวาวท่าทางจะหลงเสน่ห์พรเอามากๆ ทุกวันนี้เขายังฝันถึงพรอยู่ วาวก็บอกเขาบ่อยๆว่าพรมีแฟนแล้ว แต่เขาก็ยังฝันหา"

ไม่ต้องมาตอกย้ำความรู้สึก เขารู้ว่าจรัสพรเป็นผู้หญิงที่เจ้าชู้ มักมาก ถ้าจะพูดให้หยาบก็เหมือนกับที่เขาว่าคลำไม่มีหางก็ฟาดเรียบ

เมื่อคุยกันได้สักพักชายหนุ่มขอตัวกลับ วาวถึงกับเก้อ

"คิดว่าจะชวนเต้นรำอีกซักเพลง"

"ไม่ไหวหรอก ผมง่วงแล้วล่ะ ตามสบายนะ"

ร่างสูงเดินจากไป วาวยิ้ม

บางๆ เธอได้อยู่ในอ้อมกอดของเจ้านายรูปหล่อ แค่นี้ก็นอนหลับฝันดีไปตลอดทั้งคืนแล้ว

วาวละเมอเพ้อพกไปตามเรื่อง และเข้าไปเต้นรำกับวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ โยกย้ายส่ายสะโพกไปมาจนใครๆพากันมองตา ค้าง คืนนั้นเธอก็คว้าร่างชายหนุ่มคนหนึ่งหายไปกับความมืด

ปุรามาทำงานแต่เช้า... มาวินถึงกับชะงักหน้าถอดสีทันทีที่เห็นเจ้านายรูปหล่อ เขารู้สึกละอายใจ อยากลาออกไปทำงานที่อื่นเหลือเกิน

"มาวิน"

ปุราเรียก ทำให้เขาต้องเดินเข้ามาในห้องทำงานของเจ้านายหนุ่มที่เขาแอบไปตีท้ายครัว

"ครับ... มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ"

ปุราเลิกคิ้ว ทำไมมาวินต้องนอบน้อมเขาถึงขนาดนี้ด้วย

"ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่ผมมีของมาฝาก"

ชายหนุ่มยื่นนาฬิกาที่เป็นสร้อยให้

ความดีของปุราเกือบทำให้มาวินสารภาพความผิดพลาดของตนกับจรัสพรให้ฟัง

"ผมรู้ว่าคุณทำงานดี ไม่ต้องห่วงหรอกนะ สิ้นปีผมมีโบนัสให้อย่างงาม"

"ขอบคุณครับ"

ชายหนุ่มรับคำ ไม่รู้ว่าเขาจะอยู่ถึงสิ้นปีหรือเปล่า ตราบใดที่จรัสพรยังคงเข้าใกล้ตัวเขา เขาคงต้องออกไปก่อนถึงเวลาอันควรแน่นอน

"ขอบใจมากนะที่ช่วยผมดูแลบริษัท"

มาวินสะดุ้ง ปุราคงรู้เรื่องระหว่างเขากับจรัสพรแล้ว คนที่ทำผิดมักจะหวาดระแวงไปต่างๆนานา

"ผมขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ มีงานอีกหลายอย่างที่ยังค้าง"

มาวินยังไม่ทันออกไป จรัสพรเดินเข้ามาพอดี เธอชะงัก เท้าทันทีที่เห็นผู้ชายที่เคยมีความสัมพันธ์กับเธอถึงสองคนอยู่ด้วยกัน

ปุราคือทางเลือกของเธอที่จะต้องเกาะเอาไว้ให้แน่น

หญิงสาวเดินเข้าไปหาปุรา หอมแก้มเสียงดังฟอก ปุราและมาวินตกใจ ฝ่ายหลังรีบออกจากห้องไป ชายหนุ่มมองหน้า จรัสพรเหมือนทำความผิดอย่างร้ายแรง

"ทำไมคุณทำอย่างนี้"

ปุราถามเสียงเข้ม หญิงสาวถึงกับสะดุ้ง

"พรทำอะไรคะ"

"ก็เมื่อกี้ หอมแก้มผมได้ยังไง มีคนอื่นอยู่ด้วย คุณควรที่จะสำรวมกริยาเอาไว้บ้าง เดี๋ยวใครไม่รู้จะหาว่าที่นี่คือซ่อง"

หญิงสาวตะลึง อ้าปากค้าง เขาด่าเธอหรือ ปุราไม่เคยหยาบคายกับเธอเลย แล้วครั้งนี้ทำไมเขาถึงพูดอย่างนี้ หญิงสาวทนไม่ได้ถึงกับส่งเสียงกรี๊ด

"พี่ปุรา พี่ปุราด่าพร"

ชายหนุ่มชี้หน้า เวลานี้ไม่อยากทนอะไรอีกต่อไป

"หยุดทำเสียงดังอย่างนี้เสียที ผมไม่ชอบ"

ชายหนุ่มเดินออกจากห้องส่วนตัว เขาต้องการหาที่สงบสติอารมณ์

ตั้งแต่รู้เรื่องของเธอทำให้เขาเบื่อ ไม่อยากจะทนอีกต่อไป ปล่อยให้จรัสพรเต้นแร้งเต้นกาในห้องเพียงคนเดียว ยังดีที่ตอนนี้มีเพียงมาวินมาทำงานคนเดียว ไม่เช่นนั้นเขาคงขายหน้าลูกน้องอีก

หลายคน

มาวินเห็นปุราเดินออกจากห้องและหายไป

เสียงจรัสพรร้องโหยหวนเหมือนเจ็บปวด เขาเดินเข้าไปดูด้วยท่าทางขลาดๆ

"คุณพรเป็นอะไรไปครับ"

จรัสพรทำท่าจะโผเข้ามา ชายหนุ่มถอยหลังกรูด

"อย่าทำอย่างนี้ เดี๋ยวคุณปุราจะเห็น"

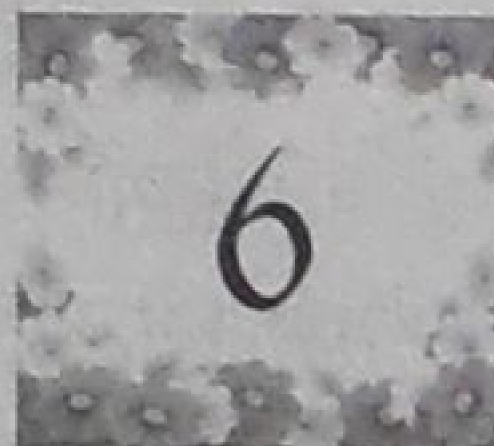
เธอยืนนิ่งน้ำตาไหลอาบแก้ม

"เห็นมั้ย เขาบังคับพรทุกอย่าง ทำร้ายน้ำใจ แล้วอย่างนี้พรจะทนอยู่กับเขาไปทำไมกัน พรขอโทษคุณด้วยที่ไปหอมแก้มเค้า พรจำเป็นต้องทำทั้งที่ไม่เต็มใจสักนิด"

ตอแหลหน้าด้านๆ ชายหนุ่มไม่สนใจ ขอตัวออกไปข้างนอก ปล่อยให้จรัสพรนั่งนิ่งคนเดียว

คำสนทนาของคนทั้งสอง ปุราได้ยินโดยตลอด รู้สึกเจ็บปวดเมื่อคิดว่าคนทั้งสองมีอะไรกัน แต่ยังไม่มั่นใจเท่านั้นเอง เขาจะต้องหาทางรู้ให้แน่ชัด

❋❋❋❋

เมื่อพนักงานมาครบ เขาบอกแก่ทุกคนว่าจะพาไปเที่ยวที่พัทยา

"ถือว่าไปพักผ่อนสมองกัน แค่คืนเดียวเอง ผมจะเหมารถตู้ไปด้วยกัน"

พนักงานที่ไปก็มีประวิทย์ มาวิน วาว รวมทั้งจรัสพร และปุรา พนักงานคนอื่นๆติดธุระไปด้วยไม่ได้

"ผมเช่าบังกะโลเอาไว้หนึ่งหลัง เราจะกินจะดื่มกันให้เต็มที่"

วาวแอบมองมาวินอย่างถูกใจ เธอจะต้องหาทางเอาเขามาเป็นแฟนให้ได้ อย่างน้อยก็แก้ขัดไปก่อน เมื่อจรัสพรเลิกกับปุราเมื่อไหร่ เธอถึงจะเปลี่ยนตัว

❋❋❋❋

"อยากเล่นบานาน่าโบ๊ทจังเลย"

วาวเอ่ยขึ้น ประวิทย์ยิ้มๆ

"เล่นกับผมสองคนมั้ย"

สาวเปรี้ยวค้อนเสียวงใหญ่

"เล่นสองคนไม่สนุก ต้องเล่นหมดทั้งห้าคนเลย"

หญิงสาวหัวเราะ สายตาตวัดมาที่มาวิน ทำให้จรัสพรไม่พอใจ เธอสะบัดหน้าหนี

ปุราเฝ้าสังเกตมอง จับตาดูการเคลื่อนไหวของจรัสพรตลอดเวลา คืนนี้ต้องให้รู้กัน

ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ทันทีที่รถตู้เข้ามาเทียบ ทั้งเจ้านายและลูกน้องพากันเลือกที่นั่งตามสบาย จรัสพรอิงแอบแนบร่างเข้ากับปุรา ไม่อายสายตาคนรอบข้าง แต่ไม่วายมองมาวินด้วยสายตาหึงหวงที่เห็น วาวชวนคุยด้วยท่าทางสนิทสนม

กริยาของเธอตกอยู่ในสายตาของปุรา เขาหักห้ามใจไม่ให้ทำอะไรโฉ่งฉ่าง กลัวจรัสพรจะรู้ตัว

จนกระทั่งถึงที่พัทยา รถตู้จอดที่หน้าบังกะโล จรัสพรเอาข้าวของไปเก็บในห้องนอนที่ใหญ่ที่สุด

"เราจะไปทานอาหารที่ร้านตรงโน้นนะ"

ร้านที่ปุราบอกคือร้านที่ติดทะเล

พนักงานทุกคนเดินไปที่ร้านแห่งนั้น รวมถึงปุราและจรัสพรที่เดินคล้องแขนกัน

"ปีนี้บริษัทเราได้กำไรเพิ่มขึ้น ผมเห็นว่าสมควรที่จะเพิ่มโบนัสให้อีกหนึ่งเดือน"

พนักงานทุกคนร้องไชโย มีเพียงมาวินคนเดียวเท่านั้นที่มีสีหน้าเคร่งขรึม ไม่ค่อยพูด ยิ่งปุราดีต่อเขามากเท่าไหร่ เขายิ่งรู้สึกผิดมากเท่านั้น

"ผมอยากเดินเล่น"

มาวินบอกแก่ทุกคนเมื่อดื่มเหล้าเข้าไปสองแก้ว

จรัสพรมองตาม เสียดายที่เดินตามไปไม่ได้

ปุราได้ที รีบใช้ให้จรัสพรไปที่ห้องพัก

"ผมลืมโทรศัพท์ ช่วยไปเอาให้หน่อย"

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง

"ได้เลยค่ะ"

เธอเดินไปที่บังกะโล เอาโทรศัพท์มือถือออกจากห้อง และสอดส่ายสายตามองหามาวิน ความมืดเป็นอุปสรรคต่อการค้นหาของเธอ

เธอรีบเอาโทรศัพท์มือถือไปให้ปุรา และนั่งอิงแอบเขา

ความกลุ้มทำให้ปุราดื่มเหล้าติดๆกัน หลายคนเป็นห่วง แต่จรัสพรแอบดีใจ อยากให้เมาหลับทุกคน เธอจะได้มีโอกาสหลบไปหามาวิน

เสียงทุกคนเริ่มอ้อแอ้ กลายเป็นพวกลิ้นไก่สั้น

มาวินเดินเข้ามา หญิงสาวยิ้มให้แล้วถาม

"หิวข้าวหรือยัง มีข้าวผัดปูนะ"

ชายหนุ่มนั่งตรงข้าม ปุราคออ่อนไปแล้ว ประวิทย์และวาวนั่งหัวชนกัน จรัสพรตักข้าวผัดปูมาให้มาวิน

"ขอบคุณมากครับ"

หญิงสาวทำตาเยิ้ม

"ทำไมต้องขอบคุณด้วย คนกันเองแท้ๆ เมื่อตะกี้ไปเดิน

เล่นที่ไหนมาล่ะ มองหาตั้งนาน ไม่ยักเห็น"

ชายหนุ่มอ้ำอึ้ง กวาดสายตามองทุกคน เห็นเมาหลับคอพับไม่รู้เรื่อง

"ผมก็เดินไปเรื่อยๆ แล้วพวกที่หลับอยู่นี่จะทำยังไงล่ะครับ"

"ก็ปล่อยให้นอน สร่างเมาแล้วก็คงไปนอนเอง ไม่ต้องห่วงหรอก เดี๋ยวพรจะบอกให้บ๋อยช่วยดูแลเอง"

เธอมองหน้าชายหนุ่ม ทำตาเยิ้ม มาวินใจไม่ดี สัญญากับตัวเองว่าจะไม่สนใจผู้หญิงคนนี้อีกต่อไป

"ผมอิ่มแล้ว... ขอตัว"

ชายหนุ่มกล่าวและยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ก่อนจะลุกจากเก้าอี้ผ้าใบ แล้วเดินจากไป จรัสพรรีบลุกขึ้นวิ่งตามไป

"รอก่อนค่ะ"

หญิงสาววิ่งไปดักหน้าชายหนุ่มสะดุ้งตกใจ ไม่คิดว่าเธอจะกล้าถึงขนาดนี้

"คุณ... มันไม่ดีนะครับที่คุณมาแสดงตัวว่าสนิทสนมกับผมมากจนเกินไป"

ชายหนุ่มติง กังวลว่าปุราจะรู้เรื่อง

"คุณจะสนใจไปทำไม ทุกคนเมาจนคอพับคออ่อนกันไปหมดแล้ว"

"คุณจะปล่อยให้พวกเค้านอนกันอย่างนั้นหรือ"

"ใช่ อยากดื่มดีนัก ก็สมควรนอนอยู่อย่างนั้นแหละ"

"ไม่ใจดำเกินไปหรือครับ"

หญิงสาวกระชากแขนเขาดึงเข้าหาตัว

"คุณนั่นแหละใจดำ คุณไม่เห็นใจพรบ้างเลย"

"คุณพร อย่าทำอย่างนั้นอีก หัวใจคุณทำด้วยอะไร คุณมีคุณปุราอยู่ด้วยทั้งคน จะมาอะไรกับผมอีก ปล่อยผมไปตามทางเถอะ"

หญิงสาวหัวเราะเสียงแหลมเล็ก

"เรื่องอะไรจะปล่อย คุณเป็นของฉัน และจะต้องเป็นของฉันตลอดไป"

"บ้าน่า... ผมไม่ใช่สิ่งของนะ"

หญิงสาวโผกอดเขา ไม่อายคนเดินผ่านไปมา ชายหนุ่มรีบดันร่างเธอออกห่าง

"อย่าทำอย่างนี้ครับ"

"ทำไม พรจะทำมากกว่านี้เสียด้วยซ้ำไป"

รู้ว่าจรัสพรเอาจริง ชายหนุ่มรีบเดินหนีเร็วๆ แต่จรัสพรเดินตามเหมือนคนบ้า จากเดินเร็วกลายเป็นวิ่ง จรัสพรก็วิ่งตามติดๆเหมือนกัน

"คุณตามผมมาทำไม"

ชายหนุ่มหยุดและถามเธอหัวเราะเสียงแหลมเสียดแทงโสตประสาทเหลือเกิน

"ก็เดินตามคนของพรไง พรต้องการคุณจริงๆนะ เราไปอยู่ด้วยกันเถอะ พรจะเลิกกับเขา"

ร่างงามโผเข้ามาอีก ชายหนุ่มรีบเบี่ยงตัวหลบ ทำให้หญิงสาวเสียหลักล้มลง

"คนใจร้าย"

"ผมไม่สนใจคุณอีกแล้ว ผมจะเข้านอน"

พูดจบชายหนุ่มก็วิ่งขึ้นบังกะโล และปิดประตูแน่น

หญิงสาวยิ้มอย่างเจ็บปวด ตาวาวโรจน์น่ากลัว

"ไม่มีทางที่จะหนีฉันพ้นหรอก"

จรัสพรเดินไปที่ประชาสัมพันธ์ของบังกะโล ขอกุญแจสำรอง และไขเข้าไปช้าๆ โดยลืมล็อกประตู

มาวินกำลังนอนยกมือก่ายหน้าผาก ไม่รู้ตัวว่ามีนางมารร้ายเข้ามาในห้องของตน

"ที่รัก"

ชายหนุ่มตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อรู้ว่าจรัสพรโผร่างสวยเข้ามานอนทับ และกอดรัดเนื้อตัวเขาแน่น

"ทำไมคุณทำอย่างนี้"

"พรบอกแล้วไงว่าพรรักคุณ ดูซิ พรสวยไหม"

สาวสวยพูดพร้อมทำท่าจะปลดกระดุมเสื้อออก มาวินลุกขึ้นนั่งชิดติดผนัง มองเธอเหมือนกับเห็นผี

"ขอร้อง ได้โปรด จะให้ผมไหว้ก็ยอม ออกไปจากห้องผมเสียเถอะ ผมไม่อยากทำร้ายจิตใจคุณปุรา"

หญิงสาวแสยะยิ้ม

"อะไรก็คุณปุรา คุณปุราโธ่เอ้ย เกรงกลัวกันอยู่ได้"

หญิงสาวถอดเสื้อออกจนเหลือแต่เสื้อชั้นใน แล้วทำท่ายั่วยวนเขาเต็มที่

มาวินเมินหน้าหนี จรัสพรแกะตะขอเสื้อชั้นในออก แล้วแอ่นหน้าอกขนาดใหญ่ใส่เขา

"ดูเสียให้เต็มตา ว่าเป็นยังไง สวยมั้ย"

ชายหนุ่มดันร่างหล่อนจนเซไป

"ไปเสียเถอะ อย่ามากวนผมเลย คุณต้องไปดูคุณปุราป่านนี้จะเป็นยังไงบ้าง ไม่ใช่คิดแต่จะหาเรื่องนอกใจเค้าอย่างนี้"

เหมือนราดน้ำมันลงบนกองเพลิง เธอกระโจนเข้าหาชายหนุ่ม แล้วคลุกร่างลงไปมาวินสะบัดแรงๆ จนร่างหญิงสาว ล้มหงายลงกับที่นอน

ชายหนุ่มถือโอกาสวิ่งออกทางประตู

แต่แล้วเขาต้องทรุดร่างลงที่พื้น เมื่อมองเห็นปุรายืนหน้าถมึงทึงหน้าห้อง

"คุณปุรา... ผม... ผม..."

มาวินกลายเป็นคนติดอ่าง ปุราเดินผ่านเขาไปยังร่างของจรัสพรที่กำลังลุกขึ้น พอหญิงสาวเงยหน้าเห็นปุรา ใบหน้าสาวสวยซีดขาว ใจเต้นแรงจนแทบจะทะลุหน้าอก

"พี่ปุรา..."

เวลานี้หน้าตาชายหนุ่มน่ากลัวมาก เธอรีบแก้สถานการณ์ได้ฉับไว ปล่อยน้ำตาไหลร่วงพรู แล้วกอดขาเขาแน่น

"พี่ปุรา... ช่วยพรด้วยเถอะค่ะ ลูกน้องคุณปลุกปล้ำจะข่มขืนพรค่ะ"

โกหกหน้าด้านๆ มาวินสะดุ้ง พูดไม่ออก

ปุราดึงร่างเธอออกห่าง แล้วโยนเสื้อให้

"ใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย และอย่าบีบน้ำตาให้ผมเห็นอีก ไม่มีประโยชน์หรอก"

หญิงสาวได้ยินก็ตะลึง น้ำตาหยุดไหลฉับพลัน

"พี่ปุรา ทำไมพี่พูดอย่างนั้นคะ"

หญิงสาวถามระคนตกใจ

"ใส่เสื้อผ้าก่อน เร็ว"

เสียงดังจนเกือบตวาด ทำให้จรัสพรลนลานรีบใส่เสื้อผ้าและนั่งปิดปากเงียบ

ปุราหยุดสายตาที่มาวิน เขานิ่งเหมือนไม่มีความรู้สึก

"มาวิน คุณก็เข้ามานั่งในห้องนี้ด้วย"

มาวินจำต้องนั่งลงบนเตียงเคียงข้างกับจรัสพร

สาวแสบเริ่มตีบทเศร้า

"หยามน้ำใจกันเหลือเกิน"

น้ำตาร่วงผลอย ยกมือเช็ดน้ำตาป้อยๆ

"ว่าไงมาวิน"

หันไปถามมาวิน ชายหนุ่มเงยหน้าตอบนายจ้างหนุ่ม

"แล้วแต่คุณจะพิจารณาครับ ว่าเรื่องมันเป็นยังไง"

จรัสพรได้ทีตีโพยตีพายเป็นการใหญ่

"เห็นมั้ยคะ เขายอมรับแล้ว พี่ปุราต้องจัดการนะคะ พรไม่ยอมให้ใครมารังแกพรฟรีๆหรอก"

ปุราเดินมาหยุดตรงหน้าจรัสพร

โดยไม่คาดคิด ฝ่ามือหนาฟาดลงที่หน้าสวยเต็มแรง

เพี๊ยะ!

หญิงสาวสะดุ้ง หน้าหันตามแรงตบ เจ็บปวดไปทั่วทั้งใบหน้า

"พี่ปุรา... ตบพรทำไมคะ"

หญิงสาวร้องไห้โฮ ปุรามองด้วยสายตาเหยียดหยาม

"สำหรับเธอมันน้อยเกินไปเสียด้วยซ้ำ อย่าหาว่าฉันไม่รู้เรื่องของเธอนะ ว่าทำอะไรไว้บ้าง ฉันไปเมืองนอก ก็รู้ว่าเธอเอาผู้ชายไปนอนในห้อง"

มาวินสะดุ้ง ใจหายวาบ

จรัสพรหน้าซีด กลัวสุดขีด ตัวสั่นเทาเหมือนคนเป็นไข้

"แต่ไม่รู้ว่าเป็นใครเท่านั้นที่มันหยามฉัน"

มาวินทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาก้มกราบเจ้านายผู้ใจดี

"กราบผมทำไม คุณมาวิน"

ปุราถามเสียงเรียบ มาวินน้ำตาคลอ

"กราบดูเหมือนจะน้อยเกินไปเสียด้วยซ้ำ ผมคือไอ้ผู้ชายใจชั่วคนนั้นครับคุณปุรา"

ปุราผงะ แทบไม่เชื่อในคำพูดของมาวิน

"ไม่จริงหรอกมาวิน"

"จริงครับ ผมยอมรับผิด"

ชายหนุ่มตวัดสายตาไปหยุดที่ร่างของจรัสพร

"ผมรู้ว่าคุณไม่ตั้งใจ แต่นังคนนี้มันตั้งใจ"

หญิงสาวสะดุ้ง หน้าซีดไร้เลือดฝาด

"อย่ากล่าวหากันอย่างนั้นสิ ถ้าผู้ชายไม่เริ่มก่อน พรก็ไม่กล้าหรอก"

ปุรามองหน้าจรัสพร ผู้หญิงคนนี้มายาสาไถเหลือเกิน

"ผมรู้ว่าคุณไม่ตั้งใจ เธอต่างหากที่ยั่วยวนคุณ เหมือนไปกับมือะไรกับพี่ชายของวาว อย่าหาว่าผมไม่รู้นะ"

จรัสพรสะดุ้ง ใบหน้าซีดกว่าเดิมเสียอีก

"คุณรู้..."

"ใช่ เรื่องเลวๆของเธอฉันรู้หมดแล้ว"

"อ๋อ นังวาวมันคงบอกล่ะสิ นังนี่สำคัญนัก มันอยากเขี่ยฉันให้ไปพ้นทางของมัน มันต้องการที่จะแทนที่ฉัน"

เปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเองจากพรเป็นฉัน จรัสพร ตาวาวน่ากลัว

"ฉันไม่รู้นะ วาวไม่เคยบอก แต่รู้เอง เรื่องชั่วๆอย่างนี้ ปิดไม่มิดหรอก"

มาวินรีบยกมือไหว้ปุราปลกๆ

"ผมขอพิจารณาตัวเองด้วยการลาออกครับ"

ปุราสะดุ้งโหยง

"ไม่ต้องหรอก ผมรู้คุณไม่ผิด ฟังจากการคุยกันตั้งแต่ร้านอาหารผมก็รู้ และแน่ใจว่าคุณไม่ผิด เพราะผมสะกดรอยตามมา"

หญิงสาวว้ากใส่ปุราอย่าง

ไม่กลัวเกรงอีกต่อไป

"เลวมาก ไอ้คนไม่มีมารยาท"

ปุราได้ทีหัวเราะเสียงดัง

"ถ้าไม่สะกดรอยตามมาก็ไม่รู้ความประพฤติของเธอสิ ยิ่งนานวันฉันยิ่งรู้ความเลวของเธอ ไม่รู้ว่าฉันไปเกลือกกลั้วกับของสกปรกอย่างเธอได้ยังไง"

หญิงสาวร้องกรี๊ดๆ

"หยุดนะ เสียงบ้าๆอย่างนี้ไม่มีประโยชน์หรอก ต่อจากนี้ไปเธอกับฉันตัดขาดจากกัน"

หญิงสาวลุกขึ้นยืน

"ก็ได้ แต่รถคอนโดฯและบริษัทต้องเป็นของฉัน"

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง

"เสียใจด้วย ทุกอย่างเป็นชื่อของฉัน ไม่เกี่ยวกับเธอ"

"แต่ฉันเป็นเมียคุณ ต้องมีสิทธิ์ได้บ้าง"

"ไหนล่ะทะเบียนสมรส เอาออกมาแสดงดูสิ"

สุดเจ็บใจ หญิงสาวร้องกรี๊ดๆ เหมือนคนบ้า

ปุราดึงมือมาวินออกจากห้องนั้นไปโดยเร็ว

"ปล่อยเขาเถอะ ผู้หญิงคนนี้เลวเกินไปที่จะไปยุ่งกับเธอ"

คำพูดของปุราบาดเข้าไปในใจของจรัสพร หญิงสาวตะโกนเสียงดัง ไม่เกรงใจ

"คอยดูเถอะ ฉันจะต้องไปได้ดีกว่านี้ ไม่ใช่จมปลัก อยู่ในมุมมืดอย่างทุกวันนี้ เมื่อนั้นฉันจะเหยียบทุกคนให้จมดิน"

"เชิญตามสบายเถอะแม่คุณ"

*****

ปุรานั่งดื่มเหล้าที่ริมระเบียงบังกะโลกับมาวิน

ประวิทย์และวาวเดินเซๆ ขึ้นมา

"เกิดอะไรขึ้นคะ เสียงดังเชียว"

ปุราหัวเราะเสียงดัง

"ไม่มีอะไรหรอก เป็นยุทธการปราบหมาบ้า"

จรัสพรไม่กล้าโวยวาย ซุกร่างกับมุมห้อง ตัวสั่นและคิดหาทางที่จะก้าวเป็นผู้หญิงแถวหน้าให้ได้ เธอนั่งเช่นนั้นจน ถึงเช้า โดยไม่ขยับหรือว่าหลับไหลเลย

ก่อนที่ทุกคนจะตื่น เธอแอบเดินทางกลับคนเดียวด้วยรถประจำทาง และหายไปโดยไม่มีใครเห็น

❋❋❋❋

จรัสพรหายไปเกือบปี ชายหนุ่มกลับไปอยู่ที่บ้านกับคุณเภา

"แม่ดีใจที่ลูกกลับมาอยู่บ้านกับแม่เหมือนเดิม"

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย สายตาจับจ้องที่จอทีวี เขากดรีโมทเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ

"ได้ข่าวแม่คนนั้นบ้างมั้ยว่าไปอยู่กับใคร"

รู้ว่าคุณเภาหมายถึงจรัสพร

"ไม่ทราบสิครับ แต่ไม่ต้องห่วงเธอหรอกครับ เธอเก่งออก"

"ก็ดีนะที่ลูกรู้สันดานเธอเสียก่อน แม่ไม่อยากได้ลูกสะใภ้เป็นผู้หญิงที่มีสามีเกือบทั่วกรุง"

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง

"แม่ก็พูดเกินไป ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ"

ชายหนุ่มชะงักข่าวการเมืองของทีวีช่องหนึ่ง ถึงกับกดรีโมทกลับไปดูซ้ำ

มารดาฉงนต่อกริยาของลูกชาย

"มีอะไรเหรอลูก"

"นั่นครับ คนที่แม่ถามถึง"

ที่จอทีวีคุณเภาเห็นนักข่าวรุมสัมภาษณ์ผู้หญิงคนหนึ่ง

"นั่น นางบำเรอของลูกนี่"

คุณหญิงอุทานเสียงดัง

"ไปเกี่ยวข้องกับพวกนักการเมืองได้ยังไง"

"ข่าวบอกว่าเธอเป็นเลขารองหัวหน้าพรรคการเมืองนี่ครับ"

คุณเภาเบะปาก ท่าทางรังเกียจเต็มที่

"ไม่น่าเชื่อ"

คุณพงษ์ พ่อของปุราเดินเข้ามานั่งใกล้ๆลูกชาย พอเห็นจรัสพรในทีวีเท่านั้นท่านถึงกับหัวเราะลั่น

"โลกมันกลมจริงนะ ไม่นึกเลยว่าแม่หนูคนนี้จะไปได้ไกลขนาดนี้"

"พ่อรู้เรื่องของพรหรือครับ"

"รู้สิ ผู้หญิงคนนี้ ก่อนจะมาเป็นเลขาของท่านรอง เธอเป็นเมียเก็บของท่านรองมา

ก่อน ไม่คิดเลยว่าจะผันตัวเองมาอยู่ข้างหน้าได้"

ชายหนุ่มถอนใจ

"เสียดายรึไงยะ"

คุณเภาอดเหน็บลูกชายไม่ได้

"เปล่าหรอกครับ แต่ผมสมเพชมากกว่า ผู้หญิงคนนี้ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองสูงขึ้น ถ้าคนไหนหมดความหมาย เธอก็จะหนีทันที"

"เหมือนอย่างที่ลูกโดนมาแล้ว"

"เธอไม่ได้ทิ้งผมนะครับ ผมทิ้งเธอเอง แต่ผมยอมรับว่าผู้หญิงคนนี้เก่ง"

"ใช่สิ ถ้าไม่เก่งแกคงไม่หลงอยู่ด้วยเกือบปีหรอก"

ชายหนุ่มหัวเราะไม่ออกที่โดนมารดาสวนเต็มที่

แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าในใจของปุรานั้นโหยหาแต่หญิงสาวชื่อนวลพิมพ์ เขาอยากเจอหน้าเธอ อยากช่วยเหลือเธอ เพราะเขารู้ว่าเธอขายตัวให้เขาเพราะความจำเป็น

❋❋❋❋

ปุราเดินทางไปหาเพื่อนที่เคยแนะนำนวลพิมพ์ให้มานอนกับเขา

เมื่อเจอกัน เพื่อนเขาก็เล่าให้ชายหนุ่มฟังทันที

"ผู้หญิงคนนั้นน่าสงสาร ต้องดูแลแม่ที่เจ็บออดๆแอดๆ ตัวเธอเองก็ยังไม่ได้งาน ได้ข่าวว่ารับจ้างซักรีดอยู่กับบ้าน หลังจากที่ไปนอนกับนายแล้วก็ได้ข่าวว่าเธอมีท้อง แต่ไม่มีพ่อ ทั้งที่เธอก็ไม่เคยยุ่งกับผู้ชายคนไหนเลย"

เพียงแค่รู้ข่าวของผู้หญิงที่ใฝ่หา ชายหนุ่มน้ำตาคลอ ไม่คิดว่าเธอจะเจอกับเรื่องเลวร้ายขนาดนี้ ลูกของเธออาจจะเป็นลูกของเขาด้วยก็ได้ ถ้านับเวลาดู ลูกเขาตอนนี้น่าจะเกือบ 6 เดือน แล้ว

ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเขาเกิดขึ้นทันที

ชายหนุ่มรีบไปหานวลพิมพ์ที่บ้านด้วยความเป็นห่วง

เมื่อเห็นสภาพบ้านเช่า

มันช่างเลวร้ายในความรู้สึกของเขาเหลือเกิน

ภาพที่ปุราเห็น... นวลพิมพ์หน้าตามอมๆ สวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ กำลังซักผ้าอย่างขะมักเขม้น โดยมีเด็กชายอายุประมาณ 6 เดือน นอนหลับอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มรีบเดินเข้าไปหา และยืนดูการทำงานของเธอ

กระทั่ง... หญิงสาวเงยหน้าขึ้น

"คะ... คุณ... คุณปุรา"

นวลพิมพ์แทบหงายหลังเมื่อเห็นปุรายืนตรงหน้า

ชายหนุ่มดึงมือบอบบางเอาไว้ ร่างผอมลุกขึ้นยืนเคียงข้างกับเขา

"คุณคงลำบากมากสินะนวล"

หญิงสาวยืนนิ่ง ไม่กล้าพูดอะไรออกมา มีเพียงน้ำตาที่คลอด้วยความเสียใจต่อเหตุการณ์ในอดีต ไม่น่าคิดสั้นขายตัวเพื่อแลกกับเงินหนึ่งหมื่นบาทเลย

"คุณไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว ต่อจากนี้ไป คุณจะไม่ต้องลำบากอีกแล้ว นวล... ไปอยู่กับผมเถอะนะ คุณกับแม่จะสบาย ไม่ต้องเหนื่อยอีกต่อไป"

หญิงสาวดึงมือออกจาก

การกุม มองหน้าปุรานิ่งๆ แววตาเศร้าหมองจนชายหนุ่มรู้สึกได้

"อยู่กับคุณ ในฐานะนางบำเรอใช่ไหมคะ นวลขอปฏิเสธค่ะ ทุกวันนี้นวลอยู่ตามสภาพ มีน้อยใช้น้อย ไม่เดือดร้อนสักเท่าไหร่"

แม้จะฝืนพูด แต่น้ำตาเจ้ากรรมมันร่วงไหลลงมาอย่างช้าๆ ชายหนุ่มจับมือเธอเอาไว้อีกครั้ง แล้วทำท่าจะกอด แต่สาวน้ำใจงามขืนตัวเอาไว้ ไม่ยอมให้เขาแตะต้องเนื้อตัวอีกต่อไป

"เด็กคนนั้นเป็นลูกใคร ลูกผมใช่ไหม บอกผมมาตามตรงนะ"

"ไม่รู้สิ ลูกใครก็ไม่รู้ อยู่ๆ มันก็เกิดขึ้นมาเอง"

ปุรามองไปยังใบหน้าเด็กซึ่งมีใบหน้าละม้ายคล้ายเขาอยู่พอสมควร

"ลูกผมแน่ๆเลย เพื่อนผมบอกว่านวลไม่เคยเข้าใกล้ผู้ชายคนไหนเลย ที่นวลยอมนอนกับผม เพราะมีความจำเป็น"

"ลูกใครก็ช่าง นวลเลี้ยงเองได้"

"ผมไม่ยอม ผมจะพาเด็กคนนี้ไปตรวจดีเอ็นเอ ถ้าเป็นลูกผม ผมจะแต่งงานกับนวล... นวลเชื่อไหม ผมคิดถึงนวลมาตลอดเลยนะ"

"คนอย่างนวลมันต่ำต้อยเกินไป ไม่คู่ควรกับคุณหรอก เชิญคุณไปหาผู้หญิงไฮโซของคุณเถอะ"

"ไม่นะ นวลอย่าพูดอย่างนั้น ผมอยากมีลูก และอยากมีนวลอยู่เคียงข้าง อย่าปฏิเสธผมเลย"

"นวลเจียมตัวค่ะ อย่าพูดในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย"

หญิงสาวพูดด้วยน้ำตานองหน้า ปุราเห็นแล้วยิ่งสงสารเธอมากขึ้น

"ชาตินี้ถ้าผมไม่ได้แต่งงานกับนวล ผมคงนอนตายตา

ไม่หลับ เพราะผมเคยทำรุนแรงกับนวลจนบอกช้ำทั้งใจและกาย ที่ผมทำไปวันนั้นเพราะผมเข้าใจผิด คิดว่านวลมารยา ทุกวันนี้ผมยังจำภาพวันนั้นได้หมด จนผมอดคิดไม่ได้ว่าผมรักนวลหรือเปล่า แล้วผมก็ได้คำตอบแล้ว... ผมรักนวล... แต่งงานกับผมนะ... เราจะอยู่ด้วยกัน"

นวลพิมพ์พูดไม่ออก ได้แต่ก้มหน้าร้องไห้อย่างเดียว จนชายหนุ่มต้องประคองเธอมานั่งข้างลูก

"ลูกผมชื่ออะไร บอกผมหน่อยซิ"

"ปุระค่ะ"

"ตั้งชื่อคล้ายผมเลย แสดงว่าลูกผมจริงๆด้วย โอ... ชื่นใจจริงๆ"

ปุรามองหน้าลูกอย่างมีความสุข นวลมองหน้าเขาแล้วเอ่ยขึ้นเสียงสั่นๆ

"นวล... เอ่อ... นวลไม่อยากเป็นนางบำเรอ"

"ใครบอกว่าผมจะให้คุณเป็นนางบำเรอล่ะ ผมจะให้นวลเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายต่างหาก นวล... ผมไม่เคยเจอผู้หญิงที่ไหนที่น้ำใจประเสริฐเท่านวลเลย นวลยอมขายร่างกายเพื่อนำเงินมารักษาแม่ที่เจ็บป่วย แม้จะต้องทนกับความเถื่อนของผม..."

"ตอนนั้นนวลคิดอะไรไม่ออก ขอเพียงแค่มีเงินมารักษาแม่ก็พอ นวลจึงยอมไปกับคุณ"

"ผมเองก็เสียใจที่เข้าใจนวลผิด... นวล... ต่อจากนี้ไปเราเริ่มต้นกันใหม่ เราจะสร้างครอบครัวเล็กๆด้วยกัน พาแม่ของนวลไปอยู่ด้วยนะ"

ชายหนุ่มพูดอ้อนเสียงจนนวลพิมพ์ใจอ่อน ยอมพาปุราไปหาแม่ที่อยู่โรงพยาบาล โดยไปกัน 3 คน พ่อแม่ลูก

นางภา แม่ของนวลพิมพ์รู้ว่าลูกสาวจะใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายคนนี้ ก็ดีใจจนน้ำตาไหล ยกมือไหว้ท่วมหัว

"เป็นบุญของนังนวลมันจริงๆ ขอให้คุณช่วยดูแลลูกสาวของป้าให้ดีก็แล้วกัน ป้าฝากมันด้วย"

"ครับ ป้า... ผมจะดูนวลให้เทียบเท่าชีวิตผมเชียวครับ"

ชายหนุ่มให้คำมั่นสัญญาด้วยเสียงหนักแน่น

นางภาเอนร่างลงนอนเหมือนเดิม ยิ้มอย่างมีความสุข นวลพิมพ์หันมายิ้มให้กับปุราอีกครั้ง

ชายหนุ่มหยิบแหวนวงเล็กๆออกมาจากกระเป๋า สวมใส่นิ้วนางข้างซ้ายให้กับหญิงสาวผู้น่ารัก และยกมือนั้นจูบอย่างทะนุถนอม

ท่ามกลางความปลื้มปิติของนางภา ที่ได้เห็นลูกสาวได้รับความสุข หลังจากที่ลูกสาวเธอต้องทนทรมานอยู่กับความเหนื่อยยาก มาตลอด 22 ปี...

จบบริบูรณ์

เพื่อนเค้นมาเอาเมีย

ประสบการณ์การของผมพึ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี่เอง

พอแต่งงานผมก็ออกเช่าบ้านอยู่กันสองคนกับเมียได้ปีกว่า แล้วเพื่อนซี้ของผมมันลำบาก เลยมาขออาศัยอยู่ด้วย

บ้านผมเป็นบ้านเช่าห้องแถวไม้สองชั้น ผมกับเมียนอนชั้นบน เพื่อนผมนอนชั้นล่าง

ตอนกลางคืนเวลาผมกับเมียร่วมกันเสียงจะดังกึกกัก เพื่อนผมมันจะตะโกนแซวว่า

"เฮ้ย ไม่เกรงใจกันมั่งเลยนะ"

เป็นอย่างนี้อยู่บ่อยๆ จนเมียผมก็แซวมันกลับว่า

"ดีแต่เห่า"

มันก็ตอกกลับว่า

"แบ่งกันมั่งสิ จะได้เงียบ"

ผมได้แต่ขำ เมียผมบอกมันว่า

"เอาถูฝาไปก่อนแล้วกัน"

คือเมียกับเพื่อนผมจะสนิทกันมาก เพื่อนผมเป็นคนทะลึ่งๆ ปากว่ามือถึง ผมกับเมียก็ไม่ได้โกรธอะไร มีมันอยู่ด้วยก็ดี ไม่เหงา

แต่มาหลังๆมันชักหนักข้อขึ้น บางทีกอดเอวมั่งจับก้นมั่ง เห็นเมียผมก้มลงโก้งโค้งยิบอะไรเป็นไม่ได้มันต้องทะลึ่งรีบแกล้งเข้าไปกอดเอวเมียผมทำเป็นกระเด้าๆ จนเธอด่าเอาอยู่บ่อยๆ

แต่ผมเห็นแล้วกลับเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาทันที ทั้งๆที่ช่วงหลังๆผมไม่ค่อยมี อารมณ์ แถมยังเสร็จเร็วมากจนเมียผมบ่นประจำ

ถึงผมจะเห็นว่ามันแอบแต๊ะอั๋งเมียผมบ่อย แต่ผมก็ทำเป็นไม่เห็น เพราะสงสารมันเหมือนกัน

มันเงินเดือนก็น้อย จะไป

เที่ยวผู้หญิงก็คงไม่ไหว จะหาผู้หญิงมาชอบก็คงลำบาก เพราะหน้ามันก็งั้นๆ แถมทั้งดำทั้งผอม สูงยังกะเปรตเลย แกล้งให้มันจับมันฏูเอาไปช่วยตัวเองก็แล้วกัน

แรกๆ เมียผมก็มาฟ้องประจำ แต่พอเห็นผมคึก เลยยิ่งแกล้งยั่ว มันยั่วผมด้วย จนเธอบอกว่าผมเอาเก่ง

คืนวันหนึ่งนั่งกินเหล้ากัน ฝนเกิดตก ผมรีบวิ่งขึ้นไปปิดหน้าต่างห้องนอนชั้นบนก็ได้ยินเสียงเมียผมร้องวี๊ดว้ายแว่วมา ผมเลยหารูแอบดูตามร่องพื้น ว่ามันทำอะไรเมียผมถึงได้ร้อง

พอผมก้มลงมอง ก็ร้องอ๋อในใจ ไอ้ต้น ชื่อเพื่อนผมนะครับ

มันเอาอีกแล้ว เมียผมที่กระโจมอกชักผ้าอยู่ในห้องน้ำไม่รู้ทำไมถึงออกมาหน้าห้องน้ำ โดนมันกอดทางด้านหลังหน้าขามันแนบชิดกับก้นเมียผม กระเด้าลมใหญ่

มันนุ่งผ้าขาวม้า มือนึงมันกอดเอว อีกมือมันบีบเคล้นนมเมียผม

เธอหัวเราะคิกคักจักกะจี้ มือเธอก็ไม่ว่าง กลัวผ้าหลุด ต้องจับปมผ้าถุง อีกมือก็ดันร่างมันไม่ถนัด

ไอ้ต้นมันกระเด้าเอวใหญ่เลยครับ ทั้งๆที่มีผ้าถุงเมียผมกั้นอยู่ แต่ผมเห็นมันเอามือควานที่หน้าขาของมัน คงจะจับท่อนของมันฏูไถกับหว่างขาเมียผม

เธอดิ้นๆหยุดๆ หน้าแดงก่ำ

ปากก็ทั้งด่าทั้งบ่นงึมงำๆ จับใจความได้ว่า เดี๋ยวหนูจะฟ้องผัวหนู พูดอะไรทำนองนี้แหละครับ

แต่เธอก็ไม่ได้ออกแรงดิ้นหนีอะไรนัก บางทีก็ทำเป็นแอ่นก้นให้งอนเหมือนจะยั่วมัน แล้วก็บิดก้นหนี

พักเดียวมันกดคางแนบหลังกอดเอวเมียผมแน่น หลับตาเคลิ้มกระเด้าถี่ๆ ครางอืมๆ กัดฟันกรอดๆ เป็นจังหวะที่เมียผมสะบัดมันหลุด

ผมเห็นแว๊บๆ หัวท่อนของมันบานใหญ่ยังกะไข่เป็ด

แดงแป๊ด เอวมันยังกระเด้าลมและกำลังพ่นอะไรบางอย่างออกมาขาวข้นเป็นสาย

เมียผมผลักมันจนมันล้มหงาย มือมันยังกุมท่อนของมันกระตุกมือใหญ่

เมียผมด่ามันยิ้มๆ หน้าตื่นๆ ว่าไอ้พี่ต้นบ้า แล้ววิ่งออกมาเรียกหาผม ไอ้ต้นมันรีบคลานเข้าห้องน้ำ

ผมเดินลงมานั่งกินเหล้าต่อ แกล้งถามเมียว่า เรียกทำไม

เมียผมหอบหายใจแรงหัวเราะคิกคัก นั่งลงบนตัก ผมจับตัวเธอ ตัวร้อนผ่าวเลยครับ แกล้งเอาแขนไปโดนนม โอ้โหนมเธอแข็งเป็นไตเลย คงจะมีอารมณ์

"ไอ้พี่ต้นมันแกล้งหนู"

เมียผมฟ้องทั้งที่ยังนั่งอยู่บนตักผม

ไอ้ต้นเดินยิ้มออกมานั่งกินเหล้าต่อ มันเลียปากอย่างสบายอารมณ์ แต่ผมก็ทำเป็นไม่สนใจ ไม่ได้ถามต่อ เมียผมก็ทำเงียบ ไม่บอกเรื่องโดนมันปล้ำ

นั่งคุยนั่งแซวกันจนเหล้าหมด เข้านอน แต่ไอ้ต้นมันยังเดินพล่านอยู่ชั้นล่าง

ผมเข้าห้องได้ เมียรู้ว่าผมมีอารมณ์ ซุกไซ้จนเมียผมเด้งดึ๋ง น้ำเมือกเยิ้มเต็มร่องมากผิดปกติ คิดว่าเธอคงมีอารมณ์จัด

เธออ้าขารอ ผมแทรกตัวเข้าหว่างขา จับท่อนค่อยๆอัดเข้าไปในร่องเสียวของเมียผมมันเยิ้มลื่นมาก เมียผมคงมีอารมณ์จัดจริงๆ เธอแอ่นเนินรับท่อนเอ็นของผมเอวเป็นระวิง

ผมกระเด้าไม่ยั้ง ใจกลับคิดไปว่าได้เห็นเพื่อนที่เห็นมันกระเด้ากันเมียตัวเอง จนต้องเร่งจังหวะด้วยความเสียว

ผมเสียวมากๆเลยครับ โอ้ย...

ผมกอดเมียผมแน่น ดันท่อนเอ็นจนเนินต่อเนินแนบกันแน่น ปล่อยน้ำเสียวที่ผมรู้สึกได้ว่ามันมีปริมาณมากๆ อัดเข้าไปในร่องเสียวอุ่นๆของเธอ

ผมกอดทับเมียผมไว้ อัดคาท่อนเอ็นไว้ชักพัก มันเริ่มจะเหี่ยวหลุด กำลังจะพลิกตัวเองออก แต่กลับติดแน่น เมียผมกอดเอวผมไว้แน่น

โอ้ยตายแล้ว เมียเรายังไม่เสร็จ แต่ผมหมดน้ำยาซะแล้วได้แต่คราง

"ให้พี่พักเดี๋ยวนะ เมียจ๋าเดี๋ยวค่อยต่อ"

ผมออเซาะ แต่ตามันจะลืมไม่ขึ้นซะแล้ว

เรานอนคุยกันเรื่อยเปื่อยจนผมชักจะเคลิ้มๆ ได้ยินเมียบอกว่าจะไปห้องน้ำ ผมก็นอนหลับตา แต่ครางอืมๆ จนได้ยินเสียงเธอเดินลงบันไดไป

หูแว่วได้ยินเสียงคุยกันประสาทผมมันก็ตื่นวาบตาใสขึ้นมาทันที รีบก้มลงรูเดิม มองเห็นเมียผม..

โอ้ยตายแล้ว.. เมียผมเธอนุ่งผ้าเช็ดตัวสั้นจู๋ แทบจะปิดเนินไม่มิด นมทั้งเต้าอวบใหญ่ขาวจั๊วะที่ผ้าเช็ดตัวรัดจนแทบจะปลิ้นออกมา

เธอหาอะไรอยู่หน้าห้องน้ำ คุยกับไอ้ต้น ฟังไม่รู้เรื่องเพราะเสียงฝนยังตกอยู่

มันยังนุ่งผ้าขะม้าเหมือนเดิม แต่ที่หน้าขาของมันที่ตุงเด่ทำให้ผมฉงน แล้วมันก็เดินเข้ามาอย่างที่ผมลุ้นอยากเห็น

มันเข้ามากอดเมียผมข้างหลังท่าเดิมตอนหัวค่ำ ท่าเดิมเลย มันกอดและไซ้จมูกมันกับซอกคอด้านหลังเมียผม มือมันก็กอดเอวจับนมบี้คลึง

เมียผมก็ได้แต่ร้องด่าเบาๆ แล้วหัวเราะจั๊กกะจี้คิกคักๆ แต่มือเหมือนไม่มีแรงที่จะแกะแขนของไอ้ต้นออก

เมียผมปล่อยให้มันกอดฟัดบีบเคล้นนมที่ยังมีผ้าเช็ดตัวนุ่งทับอยู่

มองดูหน้าเมียผม เดี๋ยวลืมตาเดี๋ยวหลับตา เคลิ้มๆ แต่ก็หันมามองที่บันไดบ่อยๆ คงกลัวว่าผมจะลงมาเห็นมั้ง คงไม่รู้ว่ามีรูที่ผมแอบดูได้

ผมเองที่อยู่ๆ เห็นเพื่อนกำลังกอดไซ้เมียตัวเอง กลับมีอารมณ์ขึ้นมาทันทีทันใด

ท่อนผมมันแข็งโด่ขึ้นมาอีกอย่างน่าประหลาด ในช่องท้องมันเสียววาบๆบอกไม่ถูก

จากมือที่พยายามแกะแขนมันออก ก็กลายเป็นเกาะจับแขนมัน มือมันข้างนึงล้วงลงไปที่เนินของเธอ เธอก็กุมมือมันแน่น อีกข้างก็บี้คลึงเล่นที่นมใหญ่ ปากมันก็จูบไซ้เลียและดูดติ่งหูเธอจนเมียผมตัวอ่อน

มันย่อเข่าลงเอามือควานที่หน้าขาอีกมันแล้ว

โอ้ย.. ตายแล้ว ร่องเมียผมยังเยิ้มไปด้วยน้ำเมือกของผมเกลื่อนเลย แถมเธอยังไม่เสร็จอีกด้วย ยังงี้ก็เสร็จมันน่ะซิ ผมได้แต่คิดด้วยความเสียวในใจ

แล้วก็จริงๆ มันย่อเข่าลงเอามือมันจับท่อนเอ็นที่ยังมีผ้า

ขะม้านุ่งคลุมอยู่ แหวกออกเอาของมันจ่อๆ แล้วดันขึ้นกระเด้ายิกๆสองสามที จนเมียผมสดุ้ง ร้องโอ๊ะ ทำหน้าพิกลๆ ทำท่าจะแกะมือมันออกอีกที

แต่มันไม่ปล่อย ยังกอดเอวเมียผมแน่น ดูดติ่งหูและไซ้คอ

แล้วมันก็ย่อเข่าลงอีก คงจะจับท่อนเอ็นมันทิ่มเบียดร่องที่เปียกเยิ้มของเมียผม มันเริ่มกระเด้าเบาๆ ทำอยู่อีกสองสามครั้ง

ผมก็งง ทีเราทำทีเดียวยังมิด แล้วมันทำไมไม่เข้าวะ

หรือว่าของมันไม่ธรรมดา แค่คิดผมก็เสียวหัวใจวาบอีกรอบ

มันยังพยายามอีก จนเมียผมเซต้องเอามือค้ำฝาบ้าน แล้วโก่งก้นงอนให้มันเหมือนลืมตัว

มันเกร็งก้นย่อเข่าดันอีก จนเมียผมสะดุ้ง ร้องครางอื้... เบาๆ หน้าตาเหยเก แหงนหน้าเชิด หลับตาพริ้ม ปากเบะ มือบีบกำแขนมันแน่น

เข้าแล้ว... เข้าแน่แล้ว

ท่อนมันเข้าไปในร่องเมียผมแล้ว

แต่มันคงยังเข้าไปไม่มิด เพราะจากจุดที่ผมมองเห็นหน้าขาของมันยังไม่ประกบแนบกับแก้มก้นเมียผมเลย

แต่มันก็ยังดันเข้าดันออกเรียกน้ำไปเรื่อยๆ จนเมียผมที่ยืนเกาะฝาต้องถ่างขาออกข้างนึง ป่ายกับฝาบ้าน ก้มหน้านิ่ง

มันดันท่อนของมันจนหนอกของมันแนบกับ ก้นเมียผม

มิดแล้ว มิดแล้ว

ผมคิดด้วยความเสียวซ่านในใจ

มันกดท่อนกระเด้าแรงๆ อีกทีเหมือนจะส่งท่อนเอ็นของมันให้ไปจนสุดทางที่ปากมดลูกเมียผมแน่นอน

เพราะตอนที่มันดันท่อนของมัน ที่ผมกะว่าเข้าร่องเมียผมจนมิด จนเมียผมถึงกับสะ

ดุ้งเฮือก กอดแขนมันแน่น ร้องคราง

"โอย...อูย.."

โอ้ยตายแล้ว เมียเราโดนเพื่อนเอาท่อนเอ็นอัดกระแทกเข้าไปจนเต็มร่องแล้ว

โอ๊ววว...เพื่อนกำลังอึ๊บเมียเราแล้ว โอ้ยตายแล้ว เมียเราโดนคนอื่นอึ๊บเข้าให้แล้ว

ตอนนั้นผมคิดอย่างนี้จริงๆ มันเสียววาบที่ช่องท้องอีกแล้ว หัวใจเต้นตุบๆๆอย่างแรง เป็นความเสียวที่อธิบายไม่ถูกเลย มือก็รูดของตัวเองตามไปด้วย จนน้ำหยดติ๋ง

ร่างหนึ่งขาว ร่างหนึ่งดำมันกอดเอวกระเด้าเมียผมแรงนานจนเธอสะเทือนไปทั้งตัว อ้าปากหวอ ร้องไม่ออกด้วยความเสียว

มือมันเร่งระรัว เขี่ยเม็ดละมุดเมียผมจนผมเห็นว่าเธอเสร็จ มันจึงถึงจุด กระแทกถี่ยิบ ก่อนจะกอดเอวแน่น หน้าขามันกดแนบกับโหนกก้นเมียผม ฉีดน้ำพิษเข้าร่างเมียผมจนชุ่มโชก

ซี๊ด... โอ้ยเสียวมากครับ ผมนอนแอบดูเพื่อนอึ๊บเมียตัวเองจนน้ำแตกคาร่องยังงี้ เสียวจริงๆ

มันยังกอดเอวเมียผมแน่น ไม่ยอมปล่อย จนเมียผมดันตัวมันออก แต่มันกลับซอยเอวยิกๆให้ท่อนเสียดสีกับร่องที่เปียกเยิ้มอีก เหมือนจะเบิ้ล

ผมละงงมันแรงดีจริงๆ

เมียผมคงเริ่มมีอารมณ์ ตัวอ่อนเคลิ้ม ยอมมันอีก

แต่คราวนี้มันจับเมียผมหันหน้าเข้า มันเอาแขนยกช้อนขาเมียผมขึ้นข้างนึง แล้วจับท่อนของมันมุดเข้าร่องแฉะๆอีกรอบ

คราวนี้มันดันเข้าไปได้ง่ายขึ้น แต่เมียผมก็ยังสะดุ้งอึกๆอีก เหมือนกับว่ายังไม่ชินท่อนของมันนัก

พอมันอัดเข้าไปเต็มร่องคราวนี้เต็มพิกัดล่ะสิ มันกระเด้าไม่ยั้ง จนผมได้ยินเสียงเนินหน้าขามันปะทะโหนกเมียผม ผสมเสียงน้ำเมือกที่เปียกเยิ้มไปทั้งเนินดังแปะๆๆๆ

เมียผมครางอื๋ๆออกมาด้วยความเสียว หน้าเบะอีกครั้ง

มันได้ที ก้มลงดูดนมใหญ่เมียผมจนเธอห่อตัวด้วยความเสียว โอบหลังมันแน่น เอวมันก็โยกกระเด้าไม่มีหยุด มันเป็นท่าการเอากันที่ได้อารมณ์สำหรับผมมาก

เนินทั้งเนินขนดำๆของเมียผมชุ่มไปด้วยน้ำเมือกกามที่ไหลออกมาจากร่องของเธอจนแฉะเยิ้มไปหมดแล้ว

นานจนเมียผมขาอ่อนยืนให้มันอึ๊บไม่ไหว ต้องเซไปพิงฝาบ้าน อ้าขาแอ่นเนินรับท่อนเพื่อนผม

มันเอาจนน้ำทะลักใส่ร่องเธออีกรอบ

ส่วนเมียผมไม่ต้องพูดถึง น้ำกระจายไปหลายทีแล้ว

มันเอาเสร็จรอบนี้แล้วคาแช่ท่อนมันคาร่องเมียผมไว้ แล้วดูดปากเมียผม โยกเอวซอยเบาๆ ทำท่าจะเอาอีก

ผมละยอมมันเลย จนเมียผมคงจะไม่ไหวแล้ว เลยผลักมันออก

สิ่งที่ผมเห็นหลุดออกจากร่องเมียผมก็คือ ท่อนเนื้อดำเมี่ยมเป็นมันแผลบ ยาวจนหัวห้อยลงพื้น

ผมขนลุกซู่ เหมือนมันมีสามขา

สิ่งที่ติดอยู่หน้าขามันยังกับมันห้อยสากกระเบือเอาไว้ มันใหญ่เกือบจะเท่าแขนเด็ก ยาวกว่าคืบ แล้วมันเข้าไปในร่องเมียผมได้อย่างไรกัน

อีกอย่างที่ไหลออกมาจากร่องเมียผมก็คือน้ำเมือกอสุจิขาวข้นเป็นมูกเยิ้ม ปริมาณมากมายที่มันไม่สามารถทนแรงโน้มถ่วงของโลกได้ มันไหลเผละออกมาลงพื้นกระ

ดานกองโต บางส่วนไหลเยิ้มย้อยลงมาตามซอกขา

เมียผมวิ่งเอามือกุมเนินเข้าห้องน้ำไป เสียงเปิดน้ำ เธอคงจะล้างน้ำพิษของไอ้ต้น นานจนไอ้ต้นเอาผ้ามาเช็ดคราบน้ำกามของมันจนหมด

มันยืนเอามือรูดท่อนรอเมียผมที่หน้าห้องน้ำ

พอเธอออกมา มันทำท่าจะเอาอีก กอดเอวเมียผมหมับ แต่เมียผมทำหน้ายุ่ง บ่นกับมันงึมงำๆ ดันร่างมันออก แล้วเดินขึ้นมา

ผมทำฟอร์มเป็นนอนหลับแล้วเพิ่งตื่น ผมเข้ากอดซอกซอน เมียผมทำท่าจะไม่ยอม แต่เหมือนเธอหมดแรง

ผมเลยดันท่อนอัดสวนเข้าร่องเธอตามเพื่อนที่พึ่งจะเอาเธอไปแหมบๆ

โอ้โห...ร่องเมียผมหลวมโพรกเลยครับ คราบน้ำเมือกแม้ว่าเธอจะล้างออกไปแล้ว แต่ก็ยังเกลือนอยู่

ข้างในร่องเมียผมมันร้อนวาบ ดูดท่อนของผมให้มันไหลปรื๊ดเข้าอย่างง่ายดาย

แต่ผมกลับมีอารมณ์มากที่ได้เอาเมียต่อจากเพื่อน

ผมกระเด้าจนเมียผมก็เสียวตามไปด้วย น้ำบานอีกรอบ และเสร็จได้อีก หลังจากที่ไม่ได้เบิ้ลเธอมานานแล้ว

คงเพราะความเสียวที่เห็นเมียตัวเองโดนอึ๊บมา ทำให้ผมมีแรงเอาได้อีก

จนเธอแปลกใจ ถามว่าทำไมมีแรงเอาอีก

ผมบอกเธอว่ามีอารมณ์แกล้งบอกว่าเผลอหลับ ฝันเห็นคนเอากัน เมียผมนอนอึ้ง กอดผมแน่น ทำท่าจะร้องไห้ บอกว่าเพื่อนผมปล้ำ

ผมปลอบเธอบอกว่า ไม่โกรธหรอก แต่เห็นแล้วมีอา

รมณ์ดี

"แล้วทำไมถึงยอมให้มันเอา"

ตอนแรกเมียทำท่ากลัวๆ แต่เห็นว่าผมไม่โกรธ ก็ยอมเล่าให้ฟัง ว่ามันชอบแอบมากอดเอว แล้วเอาท่อนมันถูๆ ร่องก้น เธอเสียวดี แต่ไม่เคยยอม

บางทีก็ควักท่อนของมันออกมารูดๆให้เธอดู จนเธอด่าไปหลายที

แต่ยอมรับว่าเห็นท่อนเอ็นของมันแล้วเสียวไส้ ทั้งใหญ่ทั้งยาว ใจหนึ่งก็อยากลอง ใจหนึ่งก็กลัว และรู้ว่ามันไม่ดี แต่พอโดนเข้าเต็มๆ ถึงรู้ว่ามันสุดๆ

จนเมื่อหัวค่ำฝนตก เธอกระโจมอกนั่งซักผ้าแล้วโป๊ไม่รู้สึกตัว จนมันมายืนเลียปากมองดูของเธอ และซักว่าวต่อหน้าเธออีก

เมียผมบอกยอมรับว่าเห็นท่อนของมันแล้วมีอารมณ์ แต่ก็ทำด่าเพื่อนผมใจไม่ได้ คิดยอม แต่อยากแกล้งมัน เลยทนนั่งเปิดหอยให้มันดู แต่ปากก็ด่าไปเลย

เสียวจนปวดตึ๊บๆ นึกอยากจนขมิบน้ำออกมาเพียบจนอายมัน เลยเอาขันขว้างมัน มันก็ไม่ยอมไป เธอเลยเดินออกมาไล่ตีมัน

แต่เสียหลักอีท่าไหนไม่รู้ โดนมันกอดทางด้านหลัง แถมโดนกระเด้าอีก ใจชักเขว เลยทำเป็นดิ้น แต่มันกระเด้าจนรู้ว่าท่อนมันถูไถกับร่องก้น เสียวจนลืมตัว

มันถลกผ้าถุงเมื่อไหร่ไม่รู้ รู้แต่ว่าท่อนมันมุดผ้าเข้ามาป้วนเปี้ยน เนื้อต่อเนื้ออยู่กับร่องเสียวของเธอ หัวบานของมันโดนเม็ดเสียวหลายครั้ง จนทั้งง่ามขาเยิ้มไปด้วยเมือกทั้งของเธอและของมันจนลื่น

ใจสั่นเสียว เพราะท่อนเอ็นร้อนๆที่นาบอยู่กับง่ามขาถูไถเข้าออก เสียวจนเธอต้องกระดกสะโพกแอ่นเม็ดเสียวให้โดนท่อนของมันอย่างเผลอตัว

เธอดิ้นอีกจนหัวบานไถลไปมากับปากร่องเสียวหลายครั้ง แต่ไม่เข้า มันกระเด้าถี่จนมีจังหวะที่หัวบานร้อนของมันไถลผลุบ กรึ๊บ! เข้ารูจนได้

เธอสะดุ้งเฮือก ตึงเปรี๊ยะแน่นปากรูไปหมด แต่มันดัน

เข้ามาแค่หัวบานเท่านั้น มันก็กอดเอวแน่น ร้อนวาบไปทั้งร่อง ถึงรู้ตัวว่ามันเสร็จ น้ำออกในร่อง

เธอตกใจ รีบดันมันออกแรงๆ ถึงเห็นว่ามันยังไม่สุด แต่อั้นไม่อยู่ แล้วน้ำขาวข้นที่เหลือของมันยังพุ่งออกมาเป็นสายอีกเพียบ

ทั้งตื่นเต้น มีอารมณ์ ทั้งตกใจ จนลืมไปว่าน้ำกามของมันยังเกลื่อนคาร่อง

ลืมจนเข้านอน ก็เสียวกับพี่ โดนพี่เอาอีก เลยปล่อยเลยตามเลย..

ผมก็เลยถึงบางอ้อ ว่าทำไมเมียเราถึงน้ำเยอะ ที่แท้โดนมาแล้วนี่หว่า

นอนคิดไปก็เสียววาบ ได้อารมณ์ จนท่อนผมมันกระดึบๆ จะแข็งขึ้นมาอีกอย่างน่าประหลาดใจ จนเมียผมร้องอุ๊ยตาเยิ้ม ชอบใจ พลิกตัวขึ้นมานอนซบบนอกผม

“ก็พี่แหละ อยากเสร็จเร็วอ้อเลยโดน...”

“แล้วเสร็จไม๊”

เธออาย หลบตา พยักหน้าบอกผมเสียงเบา

“อื้อ...”

ผมเลยลูบล้วงร่องเสียวที่อาบเยิ้มไปด้วยคราบน้ำกามของสองชายเกลื่อนร่อง

“โดนอึ๊บสองอัน ตื่นเต้นมั้ย”

เมียผมได้ยินเธอก็เกร็งร่าง บีบแขนผมแน่น ร่องเธอตอดนิ้วผมต๊วบเลยครับ

“ซี๊ด...พี่งะ...โอ้ย...อูย...ซี๊ด..”

เมียผมเสร็จได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เธอบอกว่าเป็นคำถามที่มันจี๊ดเข้าไปในหัวใจ เลยกระตุ้นความเสียวในคราวเดียวที่ทำให้เสร็จได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เธอกอดผมแน่นอย่างรักใคร่ ทำตาเยิ้มหน้าระโหยเปื้อนยิ้ม ร่องเปื้อนน้ำ

“พี่อ่ะ...อ้อเสร็จเลย”

เธอทุบอกผมเบาๆ ทำหน้าเขินอายน่ารัก

ผมเลยถามว่า

“แล้วทำยังไงถึงไปโดนไอ้ต้นมันปล้ำเอาจนได้”

ตอนแรกเมียผมทำเขินอีก แต่ในที่สุดก็ยอมเล่าให้ฟังต่อว่า นอนคุยกับผมจนเริ่มจะง่วง ปวดฉี่ เลยลงไปเข้าห้องน้ำ

แต่พี่ต้นเค้าชวนคุย ยังไม่ได้ฉี่เลย อยู่ๆเค้าก็เข้ามากอดเอวทางด้านหลังอีก

แต่ผมนอนคิดสงสัยว่าไอ้ต้นมันนอนอยู่ชิดบันไดนี่หว่า ถ้าเมียผมนุ่งผ้าเช็ดตัวเดินลงไปก็เห็นเนินของเธอแน่ เพราะผ้ามันสั้นจริงๆ ปิดเนินแทบไม่มิด

เมียผมยอมรับว่ามีอารมณ์ เพราะไม่เสร็จกับผมนั่นเอง ทำให้เผลอตัวยอมให้มันเอาท่อนถูไถแบบตอนหัวค่ำ

อีกอย่าง ร่องเสียวของเธอลื่นมาก เพราะน้ำของผมมันซึมออกมา

"ตอนแรกก็ไม่เข้า แต่ใจคิดถึงเมื่อตอนหัวค่ำ นึกอยากลองขึ้นมาตะงิดๆ อ้อเลยถ่างขาช่วย... ลืมตัว...ของพี่ต้นมันไหลเข้าไปเลย..."

เมียผมนอนเล่า ทำตาลอยๆ

แน่นไปหมด... รู้เลยว่าเข้าไปถึงไหนถึงไหน มันลั่นกึกๆไปทั้งร่อง พอจะมิด พี่ต้นเค้าดันแรง... ทีเดียวโดนข้างใน อ้อทั้งเสียวทั้งเจ็บจนน้ำตาซึมเลย

แต่พอโดนซอย เสียวสุดๆจริงๆ มันเต็มที่เต็มทางไปหมด อ้อเสร็จตั้งหลายที จนโดนไอ้พี่ต้นกอดเอวแน่น ดันเข้ามาสุดๆ ก่อนจะร้อนวาบข้างในรู้ว่าไอ้พี่ต้นออกข้างในแบบเต็มๆ จนอ้อเสียว...เสร็จอีก...

แต่ของไอ้พี่ต้นมันไม่เหี่ยวเลย แถมยังโยกอีกเบาๆ อ้อเลยเคลิ้ม เสียว ยอมเลยตามเลย

อยู่ๆไอ้พี่ต้นมันก็เอาออกพรวดเลย อ้อเสียวจนต้องแอ่นก้นตาม ยังกะข้างในมันจะหลุดตามของพี่ต้นออกมาด้วยไม่ทันไร พี่ต้นก็จับหันหน้าเข้ายกขาอ้อขึ้น อายก็อาย แต่พี่ต้นก็ดันเข้ามาอีก เสียวอีก พี่ต้นดูดนมอ้อด้วย

"พี่ต้นกระแทกแรงมากจนโดนเม็ดเสียวด้วยแหละ"

"เสียวมั้ย"

"เสียวดิ...อ้อก็เสร็จอีก พี่ต้นเค้ากระแทกๆ จนแสบเลยทน จนเค้ากอดเอวแน่น ร้อนวาบๆข้างในอีกรอบ อ้อก็เสร็จอีก... โดนพี่ต้นทำสองทีเลย"

เมียผมทำหน้าเมื่อยๆ แต่ดูรู้ว่าเธอมีความสุข ขนาดไหน

"น้ำของพี่ต้นเพียบเลย อ้อล้างตั้งนานมันก็ยังไหลออกมาอีก อ้อก้มดู ยังงงว่าของพี่ต้นมันเอาเข้าไปได้ยังไงจนหมด คิดไปแล้วเสียวไส้...อ้อออกมา พี่ต้นเค้าก็จะทำอีก แต่อ้อไม่ไหวแล้ว รีบวิ่งขึ้นมาเลย"

"เลยโดนอึ๊บอีก"

ผมแหย่เธอ

"พี่อ่ะ.."

เธอทำหน้าอายๆ

"ทำเป็นเก่ง...ไหนดูซิ"

เมียผมก้มลงไปมองดูท่อนเอ็นของผม ที่มันแข็งเตรียมพร้อมอีก

เธอคร่อมทับ เอาร่องที่เปียกเยิ้มเมือกกามมากมายรูดท่อนเอ็นของผมลงมาช้าๆ ตาเยิ้มซ่าน

"ให้ไอ้ต้นมันมาช่วยเอาไม๊"

"ม่าย...อาว...แล้ว อ้อแสบไปหมดแล้ว"

เธอบอกว่าแสบ แต่โยกเอวระรัวใส่ท่อนผม

"มีผัวสองแล้วนะ... ต้องโดนอึ๊บทีเดียวสองอัน"

ผมพูดกระตุ้นอารมณ์เธอกลายเป็นว่าผมมีอารมณ์ร่วมไป ด้วยอย่างสุด

"โอ้ย...ซี๊ด...เสียว... พี่... โอ๊ะ...โอ้ย...อึ๊บแรงๆเลยพี่... อ้อจะ...แล้ว"

เมียผมคงจะสุดๆเหมือนกัน พูดคำไทยแท้ออกมาเต็มๆ จนผมเองก็เสียวไปด้วย

"ให้ไอ้ต้นมันอึ๊บอ้ออีกนะ"

"อื้อยยย... เค้าอยากจะอึ๊บอ้ออีกเหรอ"

"อยากสิ มันอยากอึ๊บอ้อให้น้ำเต็มร่องเลย"

"จะดีเหรอ"

"ดี.. ดีสิ... อ้อจะได้เสร็จเยอะๆ"

"พี่ อยากเห็นอ้อโดนคนอื่นอึ๊บเหรอ"

"จ๊ะ...พี่อยากเห็นอ้อโดนคนอื่นอึ๊บ"

"โอ้ยยย... ซี๊ด... พี่จะให้อ้อไปอึ๊บกับใครอีกเหรอ"

"ก็พวกเพื่อนๆพี่ไง มันก็อยากอึ๊บกับอ้อทุกคนเลย"

"โอ้ย... ตั้งหลายคน อ้อตายพอดี...ไอ้พี่ต้นคนเดียวอ้อก็แย่แล้ว"

"เอาทีละคนไง นะๆ เมียจ๋า"

"อื๋ย... พี่อ่ะ...อ้อเสียวจัง... โอ้ย..."

เมียผมหน้าแดงก่ำ กระเด้าเอวใส่ท่อนผมอย่างเอาเป็นเอาตาย เกร็งไปทั้งร่าง ก่อนจะเสร็จพร้อมๆกับผมอีกรอบ แล้วเราก็หลับกันยันเช้า

ตื่นขึ้นมาผมนั่งมองดูเนินเมียผมที่ชุ่มไปด้วยคราบน้ำกาม เป็นคราบแห้งกรัง เกาะขนดำๆเป็นกระจุก ปากร่องยังเกลือนไปด้วยเมือกขาวข้นที่ยังค้างอยู่

ผมนั่งเอานิ้ววักเมือกกามออกมาไล้เล่นกับร่องเมียผมจนเธอตื่น นอนคลอเคลียคุยกัน จนเมียผมเริ่มเสียวอีก

แต่ผมก็ให้เธอลงมาให้ไอ้ต้นมันเอาเธอก่อน

มันเอาเมียผมที่เดิม หน้าห้องน้ำ ผมกะว่ามันกำลังจะปล่อยน้ำใส่รูเมียผม

ผมก็โผล่เข้าไป มันตกใจใหญ่ ทั้งๆที่ท่อนเอ็นมันคาร่องเมียผม

มันรีบทรุดตัวลงขอโทษผม ผมบอกมันว่าไม่ได้โกรธอะไร แต่ต้องทำให้เมียผมมีความสุขก็แล้วกัน

มันก็เข้าใจ

ตั้งแต่นั้นมา ถ้าอยู่บ้าน

เมียผมเป็นต้องโดนตลอด เดี๋ยวมัน เดี๋ยวผม

ตัวผมเองก็กลับมีแรงเอาเธอจนเรียกว่าช่องคลอดเมียผมไม่เคยแห้งจากน้ำเมือกเลยทีเดียว

จนเธออิ่มเอิบมีน้ำมีนวลขึ้นเป็นกอง

แต่อีกไม่นานเมียผมก็คงจะโดนเพื่อนๆผมอีกสามคนได้เอาเธอแน่

แต่ตอนนี้ยังไม่มีโอกาส

รอไปก่อนนะ เมียจ๋า เตรียมร่องไว้รับท่อนและน้ำเพื่อนพี่อีกสามคน ที่จะมาอึ๊บเธอ..

จบ

เคล็ดลับ เรื่องบนเตียง

เซ็กส์แบบไหนที่ผู้หญิงถึงจุดสุดยอด

ผู้ชายส่วนใหญ่นั้นอาจจะยังไม่ทราบว่าขณะที่กำลังปฏิบัติภารกิจรักบนเตียง คู่ของคุณได้เสร็จกิจไปด้วยหรือไม่ ซึ่งจากการวิจัยพบกว่า ผู้หญิงกว่า 50% ไม่เคยไปถึงจุดสุดยอดจากการมีเซ็กส์กับคู่ครองเลย เพราะฝ่ายชายไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการเล้าโลมที่มากพอ ทำให้ผู้หญิงไม่ค่อยเกิดอารมณ์ร่วม ซึ่งหากปล่อยเอาไว้นานวันจะกลายเป็นความเบื่อหน่ายและเป็นปัญหาที่ทำให้เลิกรากันไปในที่สุด ฉะนั้นวันนี้มีท่าที่จะทำให้ผู้หญิงถึงจุดสุดยอดมาฝากกันด้วย เพื่อที่ครั้งต่อไปคุณกับคู่รักจะได้ถึงฝั่งฝันกันทั้งสองฝ่าย

ท่า The-Fusion เป็นท่าที่ฝ่ายชายนั่งยืดขาออก ส่วนฝ่ายหญิงจะเป็นคนขึ้นมาอยู่ข้างบน โดยที่ขาทั้งสองข้างนั้นพาดบ่าของฝ่ายชายไว้ ท่านี้จะทำให้การสอดใส่ลึกและสามารถควบคุมจังหวะการกระแทกได้อย่างสมบูรณ์แบบ โดยที่ฝ่ายชายอาจจะช่วยพยุงหลัง หรืออาจจะเล้าโลมเพิ่มด้วยการบีบคลึงที่บริเวณหน้าอก

ท่า Spoon ท่านี้เป็นการซ้อนทับโดยหันหน้าไปทางเดียวกัน ฝ่ายขายจะอยู่ข้างหลัง ท่านี้ผู้ชายอาจจะไม่ค่อยรู้สึกว่าเสียดสีมากนัก แต่สำหรับฝ่ายหญิงแล้วจะรู้สึกดีมากๆ ซึ่งเธอจะสามารถงอตัวขดลงต่ำเพื่อให้จังหวะการสอดใส่ลึกล้ำขึ้นทำให้เธอจะถึงจุดสุดยอดได้เร็ว

ท่า Pole-position เป็นท่วงท่าที่ฝ่ายหญิงจะขึ้นมาอยู่ข้างบน โดยที่จะหันหลังจุดพีคอยู่ตรงที่การไขว้ขาเหมือนกับการนั่งเอียงๆ ทำให้สามารถควบคุมจังหวะได้ดีขึ้น โดยท่านี้จะทำให้เธอรู้สึกว่าสนุกและเสียกระสันมากตรงที่เป็นคนคอยกำหนดแรงกระแทกอาจจะดูเป็นท่าแอดว๊านซ์สักหน่อยแต่หากได้ลองสักครั้งเธอจะติดใจและชอบมาก..

เลขเด็ด อาจารย์มงคลชัย

งวดประจำวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ.2563

1	9	2
8		3

เลขเด่นบน

1

91	98	23
24	81	83

จับคู่ 3 ตัวเลขลับ.. กระชับพื้นที่เจ้ามือ เต็ง โต๊ด

189	892	923	231

เลขเด่นล่าง

8

จับคู่สวยๆ... รวยเลขล่าง

89	87	47
48	31	34

เลขรวยช่วยหนุน

1-8-9

โชคดีมีแต่รับ.. นับเงินเข้ากระเป๋า

ลีลารัก

